núm. 72

el pèsol negre

Hivern · 2017 · II època 5.000 exemplars

Publicació Llibertària de l'Alt Llobregat i Cardener

www.bllibertari.org

Antic geriàtric reconvertit en Centre de protecció internacional gestionat per Dianova a Manresa

Una obscura ONG gestiona l'arribada de refugiats a Manresa

Dianova, l'Organització no governamental que gestiona l'acollida de refugiats a Manresa ha estat acompanyada de polèmica allà on ha treballat. A Guadalajara a principis d'any sortia a la llum com feien conviure refugiats i toxicòmans als mateixos espais així com la situació precària de les treballadores del centre. A França una comissió parlamentària definia l'ONG com a secta. El diari basc *Naiz* denunciava la deficient gestió dels centres de menors que té assignats i *Interviu* posava el focus en els exorbitants sous, cotxes oficials i dietes que cobrarien els directius. Amb tot, el secretisme de l'ONG no ha fet més que revifar els dubtes sobre les suposades bones intencions que diu tenir. **> 4**

Pasquina, detingut i investigat pel 3%

El dia 2 de febrer, Fèlix Pasquina (administrador i director general de Pasquina SA) va ser detingut a Berga. Se l'investiga per organització criminal, suborn, tràfic d'influències, prevaricació, finançament il·legal de partits polítics, blanqueig de capitals i malversació de cabals públics, en la trama del 3% que implica constructores i alts càrrecs de Convergència. La Guàrdia Civil hauria trobat 140.000 euros en efectiu durant el registre al seu domicili. **> 11**

Comença la lluita contra Manresa 2022

Manresa 2022 es un projecte que a través del turisme religiós pretén atraure a la ciutat més de 100.000 pelegrins. Els promotors d'aquest «nou boom econòmic» són empresaris, polítics i, és clar, ordes religioses d'allò més casposes. La campanya en contra ja està en marxa. > 5

Berguedanisme?

Les classes dominants i els seus «intel·lectuals» justifiquen el manteniment dels seus privilegis i l'assumpció per part de tothom de la seva defensa i dels seus símbols a partir de la creació d'una cultura nacional o fins i tot local —el berguedanisme en aquest cas—. Una cultura feta a mida dels seus interessos i que pretenen que sigui també la nostra. > 3

CNT Manresa en lluita pels drets laborals a Bo de Debò

El sindicat Manresà manté una lluita de de fa mesos contra l'empresa d'alimentació Bo de Debó. Aquesta empresa amb nau a Sant Vicenç de Castellet explota als seus treballadors, no paga hores extres, i acomiada a qui s'organitza per reclamar els seus drets. > 6

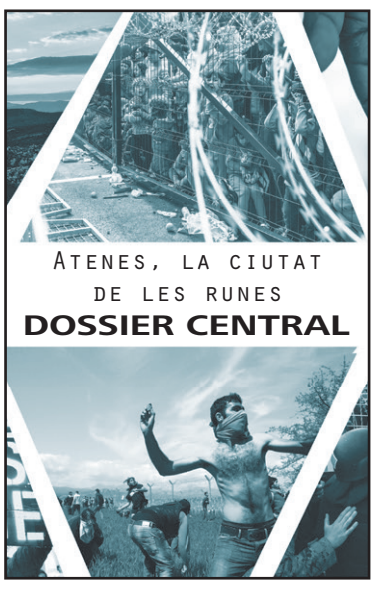

Editorial

De noves i velles tendències

L'Espurna

Manresa, febrer de 2017

Que la hipocresia està de moda, no és pas l'última tendència. Fa anys i panys que es porta la hipocresia! A vegades més combinable amb el cinisme, a voltes més a joc amb la pedanteria, i gairebé sempre de conjunt amb la demagògia i la fal·làcia.

Aquest cop però, les meves alarmes han saltat amb la fèrria crítica al racista i masclista Donald Trump. Què fàcil que és criticar una figura que fa el mateix que molts altres polítics de la seva lliga (tot i fer molt més fàstic que altres), però que va de cara i sense escrúpols. Què difícil és criticar la maquinària, la democràcia en sí mateixa, que ha permès que personatges com aquest liderin la vida de tantes persones.

Un altre tema d'urticària és el de la judicialització del procés sobiranista. «A Espanya es persegueix la gent per les seves idees, com en el franquisme»1. Sí Artur, a l'estat espanyol mai s'ha deixat de perseguir per idees polítiques, en són un bon exemple els casos repressius de Pandora contra el moviment anarquista, instigats pel propi cos policial català i en el seu mandat, per citar un dels milers d'exemples de persecució política d'aquest estat.

Igualment passa amb el tema de les refugiades. Ingènua demanda institucional i ciutadana: la insistència de tenir més llocs d'acollida, quan no tenim ni idea de com es gestionen els llocs que actualment hi ha, alguns de gairebé internament o podríem dir de reclusió (com el cas de Dianova a Manresa). Ni tampoc importen massa les més de 9.000 deportacions anuals de persones que entren sense papers a l'estat.

Així doncs, aneu preparant-vos pels modelets falsers més atrevits i d'allò més colorits, perquè segurament es portaran molt aquesta nova temporada de primavera. Esperem que aquest *Pèsol Negre* us alerti i pugueu prendre alguna mesura. Bona lectura.

1. Declaracions d'Artur Mas en l'entrevista feta a *Nació Digital*. 23/06/2016.

Qui som

Edita: Col·lectiu PÈSOL NEGRE. *El pèsol negre* no és el portaveu de cap entitat i per tant no representa a ningú més enllà de qui hi participa en cada moment. Els articles són responsabilitat de qui els fa. A qui li piqui que es rasqui.

Tancament d'aquesta edició:
16 de febrer de 2017

En aquest número hi ha participat: A Saco Man, Atigrada, Barri, Barrufet negre, Chun Choie, CNT Manresa, J. Busquets, L'Espurna, Lola de Bellesguard, M., Mreifisa, NitVella, Pep i Tu i Roger.

Portal web:
www.bllibertari.org

I en PDF a:
www.pesolnegre.info

Contacta amb nosaltres:
info@pesolnegre.info

Segueix-nos al twiter:
@elpesolnegre

Humor

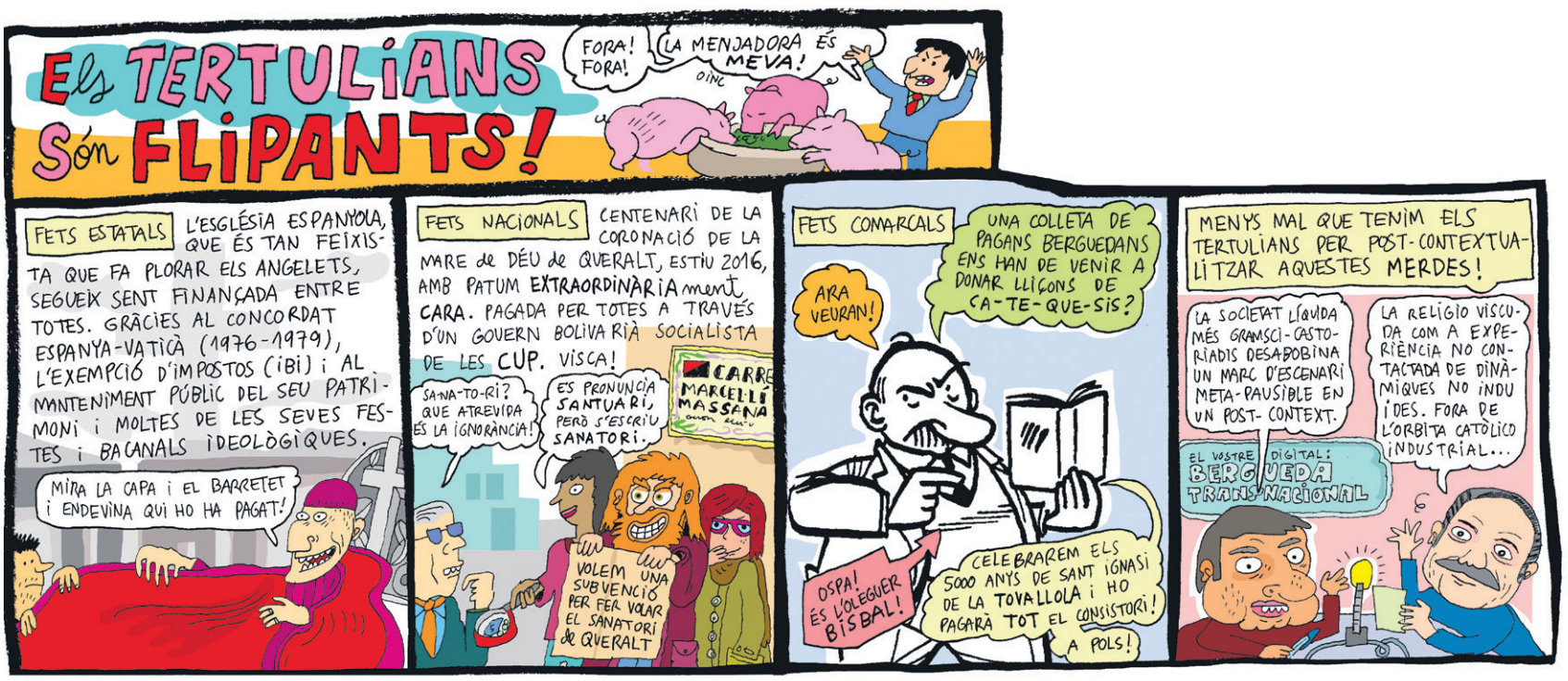

Directori llibertari de l'Alt Llobregat i Cardener

Berga

ATENEU COLUMNA TERRA I LLIBERTAT: c. del Balç 4 baixos esquerra. 08600 Berga. actll@berguedallibertari.org www.bllibertari.org

CENTRE D'ESTUDIS JOSEP ESTER BORRÀS: c.del Balç 4 baixos dreta. 08600 Berga. Tel i fax: 938216747
cejeb@cejeb.org. www.cejeb.org

CGT: c. del Balç 4 baixos. Tel. 938 216 747.
sad@cgtberga.org. www.cgtberga.org

Sallent

AMICS D'AGUSTIN RUEDA, CGT:
c. Clos 5, 1r, 08650 Sallent
Tel. 938 370 724. Fax 938 206 361
sallent@cgt.es. www.cgt.es/sallent

ATENEU POPULAR ROCAUS:
C. Santa Llúcia 1, Sallent
www.ateneurocaus.cat

Manresa

CENTRE D'ESTUDIS PEDRO FLORES:
cestudispedroflores@gmail.com
centreestudispedroflores.blogspot.com

CGT: c.Circumval·lació 77, 2n, 08240 Manresa. Tel. 938 747 260. Fax 938 747 559
cgtmanresaneteja@hotmail.com

CNT-AIT: Pl. Catalunya 9 ent 1r i 4r, 08242 Manresa
Tel. 931788368. sov@manresa.cnt-ait.es

RÀDIO BALA 106.4 FM:
radiobala.radiobala@gmail.com
http://radiobalamanresa.wordpress.com

LA DISTRI: c. Escodines, 11.
08241 Manresa

ATENEU ANARQUISTA LA RUDA:
c. Verge de l'Alba, 12
laruda@riseup.net

Berguedanisme?

Davant la celebració del centenari de la Coronació canònica de la imatge de la Mare de Déu de Queralt a Berga el proppassat estiu, alguns opinadors han volgut fer passar aquest fet com a normal a causa del seu caràcter festiu, com si fos lliure de qualsevol connotació religiosa que la col·locaria fora dels temps presents, o bé, a causa d'un suposat berguedanisme (cultura comuna dels berguedans). Finalment, un altre grup s'hi ha oposat pública i clarament a través de la campanya del #Godzilla2016 impulsada per l'Ateneu Columna Terra i Llibertat.

Pep i Tu

Berga, febrer de 2017

La primera posició s'exerceix des d'un suposat liberalisme que considera el present al marge de la història i de les estructures socials, una taula rasa sorgida del no res. És l'argument (sincer o no) dels sectors liberals del Partit Popular davant les reivindicacions de memòria històrica: deixeu estar el passat, vivim el present i mirem al futur. Aquesta és la posició, per exemple, de l'Adam Majó («Com en Doraemon» al *NacióBerguedà*), que considera la celebració de la coronació com uns simples acte festiu, i en canvi la seva crítica com quelcom anacrònic.

"L'ajuntament no fa res més que gestionar molles, tot renunciant a les grans i a les petites polítiques: pur continuisme"

El segon argument es basa en negar les divisions en les societats; naturalment, també a Berga. Consisteix en donar per bona la descripció de cultura (en aquest cas berguedana) que fa una classe o grup social determinat per legitimar el seu domini sobre la resta. Per això parlem des de l'antropologia d'«arbitrari cultural», ja que els trets propis d'una cultura són uns o altres segons la posició dins aquella societat de les persones que els generen: segons siguin homes o dones, vells o joves, rics o pobres, amb poder o sense, etcètera. Per això quan algú parla de la cultura catalana o berguedana o d'allà on sigui com una unitat inqüestionable i única, sabreu que us estan a punt de prendre el pèl, com feia Marc Pujals quan justificava la celebració («1162» al *NacióBerguedà*).

Però com és possible, doncs, una celebració com la del passat estiu?

És possible comprendre aquest estiu a Berga únicament si fem servir les ciències socials, la història, la sociologia i l'antropologia. I són aquestes ciències les que desemmascaren els pobres arguments abans esmentats. Algunes causes són:

1. Imposició total del catolicisme: podríem anar molt i molt enllà, a la Contrareforma, la Inquisició, els Carlins...; tanmateix, i simplificant, com a mínim hauríem de parlar del 18 de juliol de 1936 i de l'1 d'abril (el 2 de febrer per a Berga) de 1939. Sense tenir en compte el que representen aquestes dates és absolutament impossible entendre l'estiu de 2017 a Berga. Així de clar. Voler interpretar l'esmentada celebració passant per alt la «Cruzada Nacional» (d'exèrcit, Església i industrials) i el seu triomf a sang i plom és d'una gran ignorància o una major ànsia de manipular.

"Ara, però, hi ha pocs obrers i menys consciència de classe. Tanmateix els dominants són els que eren i la seva ideologia s'ha escampat fins i tot dins les classes on no li és pròpia."

2. Desaparició dels obrers i de la consciència de classe. El moviment obrer va comportar millores a la classe obrera (les vuit hores sense anar més lluny, amb la vaga de la Canadenca), tot i que a la nostra comarca va costar tot més pel caràcter especialment retrògrad dels «amos» i una revolució extraordinària. El fort moviment obrer del primer terç del segle passat a la nostra comarca va espantar i molt els dominadors, la gent d'ordre. Tant els va espantar que van fer una guerra per acabar amb aquest moviment obrer, finançant i recolzant Franco. Tant els va espantar que finalment van identificar —erròniament— obrers amb moviment obrer, amb anarquisme. Als anys setanta, per exemple, el moviment obrer a la comarca era un lamentable espectre del que va ser; tanmateix vivien de les «rendes» que va crear aquell magnífic moviment del primer terç del segle passat. Ara, però, hi ha pocs obrers i menys consciència de classe. Tanmateix els dominants són els que eren i la seva ideologia s'ha escampat fins i tot dins les classes on no li és pròpia.

Un altre paper galdós és el de l'Ajuntament de Berga sufragant 80.000 euros per la Patum extraordinària i catòlica feta per celebrar el centenari de la coronació. Sobretot si tenim en compte que el consistori és governat per una candidatura que assegura ser socialista. Una altra oportunitat perduda de demostrar algun «bri de socialisme» que a dia d'avui aquest consistori no ha demostrat. Un ajuntament que no fa res més que gestionar molles, tot renunciant a les grans i a les petites polítiques: pur continuisme. Però no abundaré en la qüestió, que mereix un article a part.

Amb tot, vull destacar la importància de la campanya de l'Ateneu Columna Terra i Llibertat. Són molts que pensen el que s'ha dit des de l'Ateneu, però el silenci és paralitzant i còmplice de l'estat de les coses: serveix perquè tot segueixi igual. Per això és tant i tant important verbalitzar i visibilitzar, sense complexos, la contra a aquest discurs retrògrad i favorable a la coronació generat per uns pocs, i que per complicitats i deixadeses diverses —i amb el recolzament de les institucions «socialistes»— va esdevenir dominant.

Tot el que s'ha dit aquí considero que també ajuda a entendre la inacció de la CUP respecte la proposta de canvis de noms dels carrers del Centre d'Estudis Josep Ester Borràs i, sobretot, l'actitud i argumentari dels reaccionaris (CiU) i els seus aliats liberals (ERC). Per què acceptar la pluralitat si ho tenen tot? I per què ho tenen tot? Veure punts 1 i 2. En definitiva, una qüestió de poder, també pel que fa als símbols. El passat, la història, és més important del que sembla, ja que el seu control genera relats que justifiquen les accions del present. Per això, el gran interès en el seu control per part de qui exerceix la dominació.

Mossèn Armengou, el capellà castrense —destacat feixista espanyol i més tard independentista català— assenyalava respecte les celebracions de la coronació, fent gala del cinisme que ostenten els xaqueteros pels que sempre bufa el vent favorable, que: «Els no creients i tot s'hi han habituat i ho accepten sense protestar...», malgrat que havia esdevingut «una pura supervivència anacrònica» (ho diu Armengou, no el seu seguidor l'Adam). Les injustícies són fets naturals pels dominants bàsicament perquè coincideixen amb els seus interessos.

Per acabar aquest text vull dir que, efectivament, el 2 de febrer de 1939 van entrar a Berga les tropes franquistes (molts, com Armengou, tornaven victoriosos) i la qüestió no és ja recordar-ho i explicar els perquès; la qüestió encara és: acabar amb ells, fer-los fora del poder.

Demagògies de tertulià

Presentar les societats descontextualitzades respecte el seu passat i respecte qualsevol anàlisi de la seva estructura social permet als joglars cantar les alabances del poder i presentar qualsevol cosa que els interessi com a natural. Per exemple, dir que la cultura catalana té arrels cristianes i per tant construir esglésies és propi dels catalans —sense afegir res més— és tan verídic i tan fals com dir que cremar temples és propi i tradicional dels catalans.

Coronacions

El 1916 seguint la moda catòlica del moment de coronar les figures que representaven les mares de Déu, la de Queralt va pujar també al carro de les coronacions. El claretià Joan Postius i Sala en va ser l'impulsor. La coronació era un acte propagandístic de l'Església davant la lluita de classes que l'amenaçava, que serví també en aquest sentit als «amos» de les fàbriques i als cacics locals per presumir i intentar unir el poble sota els seus interessos. El 1941 (25è aniversari) van repetir la broma sobre els cadàvers encara calents de tants i tants obrers, amb mig milió d'exiliats i incomptables desapareguts; havien guanyat. La broma macabra va tornar-se a celebrar als 50 i 75 anys i «com déu mana» —com els feixistes manen, caldria aclarir— va tornar-se a celebrar tal i com pronosticava el col·leccionista carlí Felipó. Una dada gens menyspreable és que Joan Postius deixava testimoniades abans de morir les salvatjades que els claretians, sota la seva responsabilitat, van fer a les missions de l'Àfrica.

Els dubtes planegen sobre l'ONG que gestiona l'acollida de refugiats a Manresa

NitVella

Manresa, gener de 2017

El passat 3 de gener saltava la notícia: l'ONG que gestiona el Programa de Protecció Internacional a Manresa, Dianova, mantenia en un mateix centre a refugiats i toxicòmans a Guadalajara. De mica en mica, la *Cadena Ser* anà difonent les queixes de treballadores del centre que advertien des de feia mesos de les dificultats produïdes per haver de compartir espai entre persones amb necessitats diferents, de la utilització de refugiats per arreglar les instal·lacions del centre o de les males condicions laborals i pocs recursos que es donaven.

Dianova respongué ràpidament en un comunicat on manifestava que fa 35 anys que ajuda a persones que ho necessiten i el Ministeri defensà l'entitat tot al·legant que l'afer de Guadalajara és un cas aïllat.

Però no és ben bé així: diverses ONG's de Manresa implantades i coneixedores del territori, s'havien ofert al seu moment per acollir a refugiats a la ciutat. Els diners oferts pel concurs púbic realitzat pel Ministeri de Treball i Seguretat Social però, resultava molt ajustat, repercutint tant en les condicions laborals de les treballadores com amb les persones acollides. Finalment Dianova, a qui no semblen importar aquestes condicions, guanyà el concurs, malgrat ser una ONG que no havia actuat mai a Manresa ni a Catalunya, d'obscura procedència i que acumula diverses denúncies.

I és que segons informava el *Periódico Diagonal*, Dianova fou definida com a secta per una comissió d'investigació parlamentària a l'Estat francès. L'ONG seria la nova marca sorgida de l'associació El Patriarca, un grup fundat pel polèmic jactanciós Lucien Engelmajer, que fou posat en cerca i captura internacional per violació de menors, oferir treball clandestí i sentenciat per fuga de capitals. De fet, resulta significatiu que tot i estar estesa per nou països encara avui no té centres a França.

Dianova també fou blanc de les crítiques l'any 2009, quan un reportatge de la revista Interviu alertava de la privatització dels centres de menors i dels beneficis que obtenien ONG's i fundacions privades entre les quals i constava l'ONG. I és que segons diu l'article, la llei 5/2000 sobre la gestió de la protecció dels menors obrí la possibilitat a que aquestes organitzacions es llancessin a la caça de les adjudicacions dels centres de protecció de menors. A la revista, José Luis Calvo, afirmava que en aquestes organitzacions "tenen òrgans de govern desproporcionats, amb nombrosos càrrecs directius, sous, cotxes oficials i menjars que reben de l'Administració per gestionar els centres de menors". Per fer-nos una idea dels diners que gestionen aquests centres, el pedagog Enrique Martínez Reguera, deia llavors que la cura d'aquests nens suposava 3.800 euros per noi i mes de mitjana.

"Dianova fou definida com a secta per una comissió d'investigació parlamentària a l'Estat francès."

També *Naiz* alertava el 2013 que "la gestió tan nefasta duta a terme per l'ONG suposà el tancament de centres i la recessió del contracte de servei, amb el conseqüent trastorn per a usuaris i treballadors".

Dianova tindria a més a més un funcionament molt jeràrquic que impossibilitaria a les treballadores prendre moltes de les decisions. L'hermetisme que la rodeja tampoc ajuda a aclarir els dubtes. Diverses ONG's de Manresa havien ofert la col·laboració amb Dianova per acollir a les refugiades i havien tingut per resposta evasives. També diversos professionals s'havien interessat per realitzar voluntariat i la contesta era que no hi havia la possibilitat de fer-ne. Arran de les denúncies a diversos mitjans de comunicació i de la pressió social, sembla que l'ONG s'ha vist forçada a començar a treballar amb entitats i institucions. En breu podrien començar les mentories fetes per voluntaris.

Centre de protecció internacional de Dianova a Manresa

Toni Tort, el Director Territorial de Catalunya, justificà en un article a Press Reader aquesta impenetrabilitat dient que "això no és un circ" i manifestant que havien firmat un protocol amb el Ministeri que impedeix que es pugui fotografiar o entrevistar a les refugiades a dins dels centres.

Per intentar silenciar tantes crítiques el Ministeri de Seguretat Social i Treball realitzà unes declaracions dient que fins a l'actualitat no han rebut cap queixa de l'entitat a Manresa, afirmant que hi realitzen inspeccions. També explicaren que posaren calefacció per acollir als refugiats i que han separat amb una porta les ales de l'edifici ocupada per preses en situació de tercer grau dels Lledoners.

Segons ha pogut saber a aquesta publicació, sembla ser que l'estat de les instal·lacions del centre està bé. La crítica podria venir pels pocs esforços realitzats per fer l'espai més acollidor, tractant-se d'un antic geriàtric i havent-hi a l'actualitat vàries famílies amb els seus nens i nenes.

"L'ONG seria la nova marca sorgida de l'associació El Patriarca, un grup fundat pel polèmic jactanciós Lucien Engelmajer, que fou posat en cerca i captura internacional per violació de menors, oferir treball clandestí i sentenciat per fuga de capitals"

Dianova gestiona des del novembre passat, i durant un any, l'acollida d'en un principi, 40 refugiats a la ciutat. No sabem quants diners haurà rebut per oferir el servei. El diari *Ara* xifrà en 526.233 euros la subvenció rebuda el passat juliol pel servei realitzat a Manresa i Vic per l'ONG Segons la Memòria del 2015 penjada a la web, Dianova Espanya hauria obtingut 290.849 euros de beneficis, malgrat ser i estar inscrita com a organització privada sense ànim de lucre. L'ombra del dubte planeja prou sobre l'ONG per qüestionar les seves bones intencions.

Queda per veure què passarà quan moltes de les actuals refugiades acabin el temps d'estada en aquests centres, si se'ls hi atorgarà o no la targeta vermella perquè puguin treballar i residir a l'Estat espanyol. Un dels dubtes que sorgeix també és quina possibilitat de pisos tindran si Manresa no compta amb un marc públic d'habitatges.

Per últim, voldríem esmentar que qui escriu l'article no comparteix ni els criteris ni el pensament dominant que distingeix entre migrants de primera (les refugiades) i les migrants de segona (mal anomenats migrants econòmics). Totes tenen motius per fugir de la realitat que les envolta i cap ésser humà és il·legal.

CAFÈ L'HAVANA
Plaça Gispert · Manresa

LA DISTRI
LIBRES, REVISTES, FANZINES, DOCUMENTALS
C/ ESCODINES, 11-MANRESA OBERT: DV 17-20H

ATENEU POPULAR ROCAUS
Ateneu Popular Rocaus
C/ Santa Llúcia, 1 Sallent
www.ateneurocaus.cat

CNT AIT MANRESA
Plaça Catalunya nº 9, Entresol 1
08242 Manresa (Barcelona)
Teléfon: 93 178 83 68
sov@manresa.cnt-ait.es http://manresa.cnt.es

CGT
Federació Local de Manresa
C. Circumval·lació 77. 2on. Manresa, 08240
Tel: 93 874 72 60
Fax: 93 874 75 51
flcgtmanresa@hotmail.com
www.facebook/cgtmanresa

Comença la lluita contra Manresa 2022

A Saco Man + l'Espurna
Manresa, gener de 2017

El passat 19 de desembre un vídeo penjat al portal web bllibertari.org mostrà com diverses persones desplegaven una pancarta des de l'andami situat a la Seu de Manresa que proferia: Que ve l'home del Sac! Aturem Manresa 2022. Amb aquesta acció es relacionaren les nombroses pintades que aparegueren per la ciutat de Manresa amb la campanya impulsada per col·lectius llibertaris contra el projecte municipal.

Tal i com s'informà en el número del Pèsol Negre número 68, aquest projecte pretén impulsar el turisme Ignasià a Manresa, amb la suposada visita de 100.000 pelegrins a la ciutat. Titllat com a Projecte Estratègic de Primera Magnitud, els efectes directes del Pla poden tenir a mig o llarg termini nefastes conseqüències per a moltes de les habitants del Barri Antic, les Escodines o el Barri de la Guia. Si l'aposta estratègica de "desenvolupament" de fa uns anys fou el boom de la construcció, sembla que ara s'aposta pel boom turístic.

Per tal d'intentar desvincular l'enderrocament del Barri de la Guia amb l'esdeveniment de Manresa 2022, l'Ajuntament decidí aplaçà la demolició 4 anys més degut, en bona part, a la pressió de les veïnes del barri, amb el suport de la PAHC Bages, la FAVM o els col·lectius llibertaris entre d'altres.

Des d'aquesta publicació pretenem desgranar, número a número, els interessos que s'amaguen i els efectes de Manresa 2022. Avui parlarem dels lobby's que l'impulsen.

Lobby Ignasià

El personatge de Sant Ignasi de Loiola està de moda, almenys, a Manresa: rutes ignasianes, centre d'acollida de peregrins, ruta arquitectònica i patrimonial de Sant Ignasi de Loiola, la figura de Sant Ignasi a les escoles, visita guiada a la Cova de Sant Ignasi, etc. Quan més es parla d'una cosa, al final, sembla ser que es perd el valor simbòlic d'allò referenciat. I en aquest sentit, ens oblidem realment del qui i del què hi ha darrera d'aquesta figura clerical. Resumidament, per una banda, podem analitzar aquest fenomen com un intent regeneratiu del clericalisme. Una apologia constant -més o menys subtil- de l'església catòlica, impulsada tan des d'espais privats com públics i en la branca més purament jesuïta, que deixa en evidència la falsa laïcitat del sistema. Per l'altra, tot un seguit d'interessos politico-econòmics per treure rèdit –de formes diverses i amb fórmules més o menys agressives– sota l'escut del turisme i la seva "màgica" activitat econòmica.

Però que de cop i volta hi hagi aquest "boom ignasià" no és casualitat ni tampoc el resultat de cap brillant pla de màrqueting. Es tracta d'una suma d'esforços de diversos grups que conformen un veritable "lobby Ignasià". Ens estem referint a determinats grups de pressió formats per persones o entitats amb capacitat per a condicionar o influir en una acció política o econòmica (pressió a governs i a empreses). Aquests grups estan formats per subjectes rellevants en el món polític, empresarial i eclesiàstic de Manresa.

"Trobem altres entitats i grups específics clericals que formen part d'aquest «lobby Ignasià», com són; la Compañia De Jesús,Instituto Ignacio de Loyola - DEUSTO, Centre Internacional d'Espiritualitat Ignasiana o Turisme Sant Ignasi – Universitat Ramon Llull"

El primer gran grup que trobem és el Fòrum Manresa 2022, format per l'Ajuntament de Manresa, la FUB, La Fundació la Cova, la UOC i la UPC. Fòrum Manresa 2022 gestiona els programes IGNÀGORA que en les seva mateixa descripció detalla: "Sota el nom d'Ignàgora es creen dos espais, un dedicat a la figura de Sant Ignasi que s'anomena Espai Ignasi i un destinat a debatre temes de ciutat amb clau de futur i amb voluntat d'aprofundiment i aprofitament." Aquests "debats" no són més que orientacions i projeccions futures propulsades

El professor titular del Departament de Direcció General i Estratègia i director general d'Universidades Jesuitas (UNIJES), Carlos Losada, durant la seva intervenció sobre lideratge i empresa i dels motius pels quals els jesuïtes promouen escoles de negocis. Aquesta xerrada es va celebrar en el cicle Ignàgora de 2015 i és una iniciativa conjunta de l'Ajuntament de Manresa, la Fundació Universitària del Bages, la Fundació la Cova, la UOC i la UPC que vol ser un espai de reflexió i aprofundiment en la figura de Sant Ignasi i la influència dels valors ignasians en la societat actual.

i dirigides per alts càrrecs de l'escolàstica jesuïta o orientacions econòmiques neoliberals d'ESADE en matèria urbanística, educativa o econòmica del model de ciutat que volen potenciar. Només cal fer un petit cop d'ull a la programació per poder entreveure les direccions morals, socials i econòmiques propulsades.

Per altra banda trobem també el patronat de la Fundació Cova Sant Ignasi-Manresa. Aquesta va ser constituïda l'any 2010 amb l'objectiu de "donar suport a les activitats que promou el Santuari i la Casa d'Espiritualitat de la Cova de Sant Ignasi, i promoure l'adequació i conservació dels seus edificis històrics tant pel seu "valor patrimonial" com per a promoure altres funcionalitats turístico-econòmiques. El patronat està format per diverses persones amb alt poder polític, econòmic i eclesiàstic del territori. La majoria són catedràtics i càrrecs importants dins del món jesuïta com Lluís Magriñá Veciana, Xavier Aragay Tusell o Francesc Riera. També hi ha figures polítiques rellevants com l'alcalde convergent Valentí Junyent, l'exalcalde de Manresa i ex parlamentari convergent Juli Sanclimens o Jordi López Camps, especialista en afers religiosos dins de l'administració pública (ha treballat per la Generalitat, per l'Ajuntament de Barcelona i la Diputació) i que actualment està dins del Patronat de Montserrat depenent de Presidència de la Generalitat. I com no podia ser d'altra manera, també trobem personatges notoris del món empresarial com l'empresari manresà Ramón Sanllehí Soler, director del Patronat o Pere Casals Perramon, actual president de la cambra de comerç de Manresa. Com a tresorer de l'entitat es situa Josep Maria Loza Xuriach, ex director general de Caixa Catalunya i implicat en la crisi de les Caixes, per haver-se apropiat més de 6 milions que va cobrar com a indemnització i rescat del seu propi pla de pensions. Cal recordar que Caixa Catalunya amb Caixa Manresa i Caixa Tarragona, va ser rescatada amb 12.000 milions d'euros de fons públics del FROB, poc temps després de la sortida de Loza.

Com a últim trobem altres entitats i grups específics clericals que formen part d'aquest "lobby Ignasià", com són; la Compañia De Jesús, ordre religiosa que va amagar durant molts anys (1) els casos d'abusos a menors a Alemanya i que va sortir a la llum pública l'any 2010, un cop els delictes han prescrit; Instituto Ignacio de Loyola - DEUSTO, Centre Internacional d'Espiritualitat Ignasiana o Turisme Sant Ignasi – Universitat Ramon Llull .

Finalment, cal recordar que hi ha altres empreses vinculades a Manresa 2022 que poden tenir més o menys influència. Una de molt important és l'empresa cooperativa CatEmocions (liderada per l'exconseller de Comerç i Turisme i també d'Universitats, Empresa i Innovació en les èpoques del tripartit, Josep Huguet) i la qual s'ha encarregat, amb conveni amb l'Ajuntament de Manresa, de realitzar la senyalització de la ruta ignasiana a la ciutat. Un tasca que de moment ha costat uns 60.000€ pagats per la Diputació de Barcelona. CatEmocions s'encarrega, a més a més, de difondre les "possibilitats econòmiques" de Manresa 2022 mitjançant tallers i xerrades adreçades al teixit comercial manresà com les passades sessions celebrades a finals de novembre a la Cambra de Comerç, titulades "Manresa 2022: turisme i oportunitat per al comerç".

Així doncs, des d'aquesta publicació oferirem la contrainformació d'aquest projecte turístic, deixant en evidència l'altra cara de Manresa 2022. Una cara molt menys afable, la qual aquests gran grups, interessadament, ometen per activa i per passiva.

1. *El Pais*, 28/05/2010. http://elpais.com/diario/2010/05/28/sociedad/1274997603_850215.html

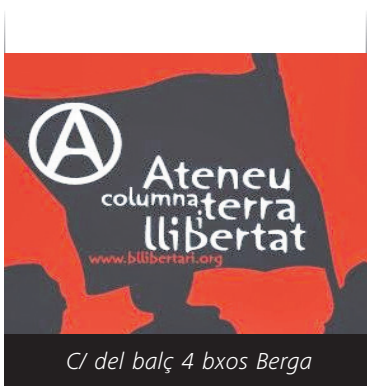

Conflicte obert amb l'empresa d'alimentació Bo de Debò SL

CNT Manresa
Manresa, desembre de 2016

Breu història de l'empresa

Marta Marrugat i Blai Escoda són actualment els amos d'aquesta empresa amb seu a Sant Vicenç de Castellet, que ha evolucionat des de la simple carnisseria que l'àvia de la Marta obrí a Terrassa fins arribar a ser la "gran empresa familiar" que és avui en dia. Però no ha sigut una evolució esglaonada. El canvi transcendental en aquesta empresa ve de la mà de la marca Caprabo, que l'any 1998 va encarregar la producció en massa de plats precuinats a Bo de Debò.

No sabem si Caprabo es va fixar en aquesta "petita" empresa familiar per la qualitat dels seus productes, reflex del bon fer de les treballadores, o per una relació prèviament establerta entre les cúpules d'ambdues empreses. El que sí que sabem és que la inversió que va realitzar l'empresa el setembre de 2011 per deixar la seva localitat nativa i traslladar-se a Sant Vicenç de Castellet, de sis milions d'euros, no es fa sense tenir lligada una evolució del negoci.

El sector de la distribució alimentària

L'empresa Bo de Debò està emmarcada dins de les empreses distribuïdores majoristes d'aliments de la província de Barcelona, i a les condicions d'aquest conveni s'acullen les plantilles del sector. Es tracta d'un sector en expansió, segons les mateixes empreses plantegen, pel canvi en les costums alimentàries de la població, que no té temps per cuinar.

Es tracta d'un nínxol de mercat imposat a base de rebentar les condicions laborals i de vida de la classe obrera. Igual que la majoria de productes que existeixen en els establiments a dia d'avui, no són més que productes pensats per l'enriquiment de la classe dirigent. S'ha imposat un ritme de vida i un treball frenètic, com necessita el model de vida consumista, i aquest ritme s'ha traslladat a la producció, afectant directament les condicions de les plantilles de les fàbriques d'aliments precuinats.

Les condicions del sector i Bo de Debò SL

És matemàtic. Les condicions laborals d'un sector en expansió són inversament proporcionals a l'augment dels beneficis de les empreses del sector. Com és possible? Molt senzill. Les empreses que vulguin créixer, augmentar la producció i les vendes, han de contractar més persones, fer inversió a les fàbriques, gastar-se els diners en publicitat, llepar uns quants culs... Això costa molts diners. Quina és la millor manera d'estalviar calés? Moltes empreses opten per rebaixar la qualitat del producte que ofereixen; unes altres simplement trituren les condicions laborals... i la majoria de les vegades ofereixen una bona combinació d'ambdues.

Bo de Debò SL és una empresa "familiar" que no està acostumada a que la classe obrera s'organitzi i planti cara per aconseguir, com a mínim, que les condicions laborals s'estableixin en base als acords legals establerts. Bo de Debò veu en la plantilla peces de carn, cargols que pot treure i posar quan i on vulgui. Excepte les seves vaques sagrades, és clar, que com tota empresa necessita per mantenir l'ordre i disciplina.

> *"[les treballadores] sabem a quina hora entrem però no a la que sortim, no tenim un calendari laboral i estem a mercè del que ens digui l'empresa cada dia"*

Com estem informant durant la campanya, sabem a quina hora entrem però no a la que sortim (això ens ho diu en l'entrevista d'entrada al curro una responsable de personal), no tenim un calendari laboral i estem a mercè del que ens digui l'empresa cada dia. Lluny d'acompanyar el creixement de l'empresa amb millores en la seguretat i salut de la plantilla, l'empresa es nega a realitzar un Pla de Prevenció de Riscos Laborals, comptant amb les treballadores i treballadors. En una empresa formada majoritàriament per dones, no tenim un protocol contra l'assetjament; l'única informació que se'ns dóna és que avisem a una de les responsables si patim un cas. Tampoc cobrem plusos de nocturnitat ni hores extra. Per descomptat, qualsevol exercici de dissidència, intent d'organització obrera o simple protesta, és contestat per l'empresa amb càstigs, que poden acabar amb l'acomiadament, com en el cas de dues de les nostres companyes.

La implantació de la secció de CNT

Gràcies a l'expansió de l'empresa i a la constant entrada de personal, hem coincidit a l'empresa diverses companyes afiliades al Sindicat d'Oficis Varis de Manresa.

Piquet realitzat al Carrefour de Berga en solidaritat amb el conflicte contra l'empresa Bo de Debó

Comencem una feina clandestina de recopilació d'informació i cerca de suports dins de la plantilla. Per desgràcia, les converses entre companyes es van filtrar (a Bo de Debò les parets tenen orelles) i dues companyes van acabar al carrer. En aquest moment canviem d'estratègia i passem a comunicar la Secció Sindical a l'empresa, en el mateix moment que s'anunciava a l'empresa que es recorreria l'acomiadament d'una de les companyes.

A l'empresa li va agafar per sorpresa, ja que pensava que havien acabat amb la dissidència. Ràpidament vam convocar una reunió informativa per a tota la plantilla, on per casualitat van acudir diversos encarregats. També vam fer una petita predicció: l'empresa tractaria de contrarestar l'efecte CNT amb la creació d'un comitè d'empresa designat per ella mateixa.

Dit i fet: un cop comunicada oficialment la presència d'afiliades de CNT a l'empresa, aquesta va optar per arrencar la propaganda del sindicat i començar a fer por a la plantilla, intentant a més de formar una mena de comitè intern. No obstant, l'empresa es va trobar que les amenaces no feien efecte a la CNT, que no cedia en les reivindicacions. Llavors va optar per pintar-nos com a terroristes. Això va generar l'efecte contrari, ja que es van donar més afiliacions al sindicat, fet al que l'empresa va respondre amb més coaccions i amenaces directes. Com a última mesura, han acomiadat l'últim delegat sindical reconegut per l'empresa, ja que al company que el substitueix no li reconeixen la seva qualitat de representant sindical.

L'entrada de CNT a les empreses acostuma a generar desconcert a les seves direccions. La reacció de les responsables de Bo de Debò SL indicava que no estava en el seu imaginari comptar amb la presència de sindicalistes a l'empresa, i molt menys amb gent de la CNT. La Secció Sindical va plantejar una taula reivindicativa (1) fàcil d'acomplir per l'empresa, que inclou la readmissió de la companya acomiadada. No obstant, han optat per negar-se a asseure's amb la secció i ignorar les nostres peticions, donant pas a la campanya de Boicot que la CNT de Manresa ha plantejat contra Bo de Debò SL.

La campanya de Boicot contra Bo de Debò

El sindicat manté oberta una campanya que té per objectiu el compliment de la Taula Reivindicativa de manera íntegra, amb la readmissió de les dues acomiadades com a primer punt. Està dirigida, per un costat, a informar els clients finals dels productes Bo de Debò de les condicions laborals i de vida que hi ha darrere de la marca, demanant que no es comprin els seus productes fins que el conflicte quedi solucionat. La manera de portar-la a terme està consistint a avisar de la campanya els clients primaris, (Caprabo, Carrefour, El Corte Inglés, Bon Preu, així com petites botigues i supermercats), animant-los a reflexionar sobre l'origen dels productes que compren i venen, ara que està tant de moda això de la Responsabilitat Social Corporativa.

Portem quatre mesos de piquets informatius a les portes de Carrefour, Caprabo, Bon Preu... i en aquest moment de la campanya ja s'estan sumant altres sindicats de CNT, fent efectiva la solidaritat de la classe obrera. En cada acció comprovem el nerviosisme de les marques que pateixen els piquets, però també la complicitat de la classe obrera, que ens dóna suport en les reivindicacions.

Com hem fet arribar a Bo de Debò i als seus clients, la campanya no acabarà fins que el conflicte es solucioni. Un bon pas seria readmetre les dues companyes acomiadades com a represàlia per organitzar-se al curro. El conflicte no ha fet més que començar i s'estendrà tant com vulgui l'empresa. Potser es compliqui la seva expansió a altres territoris.

1. http://manresa.cnt.es

ATENES, LA CIUTAT DE LES RUNES

El barri Exarchia: entre l'acollida de milers de refugiats, l'arribada de voluntaris estrangers i les eternes lluites contra el capital

Més enllà d'un context polític, macroeconòmic, social o moral, Atenes explica moltes coses només passejant pels seus carrers. Els arbres de les seves voreres, lliures, fa temps que s'estenen cap on volen i has d'abaixar el cap repetides vegades si vols seguir caminant. La reverència et fa mirar el terra però no implica cap canvi a les previsions dels teus instints. Igualment mires molts cops al terra per la brutícia, les irregularitats de l'asfalt i diversos objectes estranys que et vas trobant. Qualsevol racó apanyat amb quatre cordills i cartons serveix de casa als nombrosos ciutadans sense sostre. Les botigues, depèn. Poden ser grans i luxoses, amb porter uniformat o una tauleta vella amb tres pots de mel en una cantonada qualsevol. Ni un sol motorista porta casc i la pintura de la senyalització viària es va acabar fa uns quants dies. Centenars de cases s'arronsen i es desfiguren abandonades, mentre un tros d'uralita sobre quatre ferros els dóna aixopluc.

Però no us voldria espatllar les vacances. Si aneu de creuer o d'agències turístiques, dubto que veieu tot això. Atenes té un parc temàtic (per a tots els públics), més o menys d'un kilòmetre quadrat, al voltant de l'Acròpolis i el seu Partenó, unes runes dalt d'un turó que han sortit a moltes pel·lícules. Voltant per allà trobareu expenedores de gelats, titoles de fusta, pongos i samarretes del Barça.

Barack Obama s'ha passat vuit anys en un Partenó d'imitació i poques setmanes abans de "penjar les botes" (militars), va tenir el petit caprici de visitar l'original. En la mateixa visita va fer un discurs davant tot l'establishment grec i va dir el següent: "Alguns països no són democràcies. Alguns d'ells són democràcies en el sentit que tenen eleccions però no són democràcies en el sentit de permetre participació". Podria semblar que feia referència a la vergonyosa situació de Grècia dins la Unió Europea, però no. Pocs minuts més tard va afegir: "Grècia és una democràcia que es troba en bona direcció". I per deixar-ho clar, va continuar: "Us puc assegurar que la democràcia pot ser especialment complicada, però és millor opció que les possibles alternatives". Predicar el Somni Americà arreu on vagis és una performance motivacional molt efectiva per les orelles, fa passar una bona estona, inspira les noves generacions i també és el nou Evangeli. L'església està plena a petar quan Justin Bieber passa per grans estadis i els Nadals fem caliu als cinemes tot murmurant "Que la fuerza te acompañe". Amén.

"Alguns dirien que Atenes fa cara de funeral. La processó de la democràcia a pas pausat. Però després de voltar uns quants dies entre branques i runes de totes les èpoques, t'acabes adonant que es tracta de l'entrada a la selva capitalista."

Obama també va dir: "Els grecs heu inspirat el món ajudant els refugiats". Això està molt bé, perquè precisament Atenes és un dels grans oblidats en aquest sentit. Diversos hotels i altres infraestructures abandonades a partir de l'any 2008 amb l'arribada de la crisi econòmica, ara són espais d'acollida i assistència humanitària. No n'han parlat gaires mitjans internacionals, ja que es tracta d'squats, espais okupats i autogestionats. Alguns squats acullen fins a 400 persones i sumen milers de refugiats entre tots.

Alguns dirien que Atenes fa cara de funeral. La processó de la democràcia a pas pausat. Però després de voltar uns quants dies entre branques i runes de totes les èpoques, t'acabes adonant que es tracta de l'entrada a la selva capitalista. La mateixa que continua a l'altre cantó del mar. Avui, runes dalt i sota la muntanya van guanyant la silenciosa batalla. Durruti tornaria a dir: "Les runes no ens fan por. Sabem que no heretarem altra cosa que runes, perquè la burgesia intenta arruïnar el món en l'última fase de la seva historia. Però repeteixo, no ens fan por les runes perquè portem un nou món als nostres cors".

ELS VOLUNTARIS I LA IDEOLOGIA

No vam aconseguir concretar cap cita prèvia amb els col·lectius de la ciutat però un cop allà vam començar a conèixer gent, sobretot voluntaris provinents de l'Estat Espanyol. Molta gent interessada en els camps "lliures" havia quedat descol·locada degut al tancament d'aquests a mitjans d'any. Però tal com una voluntària explicava: "A Grècia hi ha 17 camps de refugiats i 16 espais ocupats també dedicats als refugiats. El fet que hi hagi espais ocupats és un fet clau perquè Grècia no dóna a l'abast". Així que molts van decidir desplaçar-se als espais ocupats de la capital.

A Atenes ciutat, el barri Exarchia, conegut per molts com el "barri anarquista", disposa de molts espais ocupats que són anomenats squats. Alguns d'aquests espais estan dedicats a atendre i assistir refugiats. Hi ha squats molt diversos, des d'squats purament anarquistes coordinats per autòctons fins squats gestionats només per voluntaris estrangers sense cap perfil ideològic clar.

Una voluntària espanyola va respondre el següent mentre parlàvem del moviment anarquista d'Atenes: "No em vull ficar en aquests assumptes, jo només he estat aquí ajudant en aquest squat. He entrat a Exarchia molt pocs cops. No entenc les ideologies, no jutjo les ideologies de ningú. Cadascú pot tenir la que vulgui sempre que es preocupi dels refugiats". Unes altres voluntàries d'un altre squat van tenir una resposta similar sobre el mateix tema: "És que tampoc volem adonar-nos dels rotllos que hi pot haver entre ells. Nosaltres arribem i oferim el nostre treball. Si l'accepten bé i si no busquem un altre squat".

Aquestes posicions són totalment respectables, però demostren una implicació parcial, superficial i en certa mesura egoista en la problemàtica humanitària en qüestió. Els squats neixen i es sostenen a partir d'un substrat ideològic concret. Qui digui que no té ideologia o que simplement es reserva la possibilitat de lluitar a favor o en contra de cap d'elles, és còmplice d'alguna ideologia sense saber-ho. En aquest cas, ells són còmplices dels anarquistes i alhora del capitalisme, ja que mantenen una posició parcial per les dues bandes. La feina dels anarquistes en impulsar espais d'acollida per refugiats no ha sigut sols imprescindible a escala humanitària, sinó que també ha sigut una lliçó pel govern grec. El qual s'embolcalla en un argumentari victimista sobre la falta de recursos, mentre també oculta alguns interessos (per exemple, el govern grec rep ajudes per cada refugiat que acull als camps oficials). Després hauran arribat voluntaris estrangers i hauran posat en marxa més squats, però no es pot oblidar que sense els antecedents anarquistes i el context d'un barri com Exarchia, aquests moviments mai s'haurien plantejat ni haurien estat possibles.

Tot i així, els voluntaris estrangers mantenen un discurs universalista i neutre. Un altre voluntari va reiterar el mateix relat: "La majoria d'squats treballen sense ideologies. Tot i haver-hi diferències ideològiques, de nacionalitat, cultura, l'objectiu és tirar endavant. Els és igual tot el que no sigui treballar junts."

Algun voluntari fins i tot ens va dir que considerava contraproduent la presència anarquista: "Els anarquistes treballen bé, són horitzontals, busquen l'autoorganització, però també no paren de posar pals a les rodes. Els atacs dels feixistes com l'incendi a l'squat Notara van lligats als conflictes que tenen anarquistes i feixistes entre ells. En aquest cas, va ser un acte simbòlic, ja que la creació d'un squat com Notara (un dels primers que va atendre refugiats) va generar l'obertura de molts altres squats. Les seves accions a vegades dificulten molt les coses. Tot i així a Grècia fa falta més moviment squat, moviment ocupa, perquè és el que realment està portant els refugiats a tenir una vida mínimament còmode i tenir més llibertats".

LA INTEGRACIÓ DEL VOLUNTARIAT ESTRANGER

Abans de començar, cal remarcar que vam entrevistar set persones, vam mantenir conversa amb una trentena de voluntaris i vam entrar a quatre squats diferents; per tant no es tracta d'una mostra prou representativa per treure'n cap conclusió global. Tot i així, ens va sobtar la poca predisposició d'alguns voluntaris de cara a entendre i palpar de prop la situació dels grecs. Per exemple, una noia voluntària que feia un mes i mig que es trobava a Atenes va comentar: "Jo Grècia l'he vist bastant afectada per la crisi. Pobra i molt deixada. A veure, tampoc he sortit molt d'aquest barri, també deu ser el més problemàtic de la ciutat. No he fet gaire turisme perquè no he tingut temps. No he visitat gaire la ciutat". Segons l'alcalde d'Atenes, Giorgos Kaminis, s'estima que el 2016 hi havia unes 9,000 persones sense sostre a la ciutat. El 62% d'aquests eren grecs. El 47% dels sense sostre enquestats van dir que vivien al carrer per falta d'ingressos.

La gent que vam conèixer no semblava estar gaire al corrent de la situació d'Atenes. Vam preguntar a una altra voluntària sobre els grecs i comentava: "Com a voluntària espanyola, veig que arriba molt menjar des d'Espanya i que vénen molts voluntaris. Penso que si això passés a Espanya, no hi hauria gent al carrer sense un lloc on viure. Realment no en tinc ni idea de com seria la reacció dels espanyols, però el fet que nosaltres vinguem aquí és perquè allà no ens arriben els refugiats. El tema dels refugiats per mi és d'emergència mundial." I va afegir: "Entenc que els grecs s'ho mirin des de lluny perquè ells ja tenen els seus problemes com a país". Cinc dels set voluntaris entrevistats van afirmar que no havien conegut ni un sol grec voluntari durant les seves estades: "Jo de moment no he vist cap grec voluntari. Si n'hi ha, no ho sé, però als dos squats on he col·laborat no n'he vist cap, i persones independents que he vist que treballen amb altres squats no eren gregues tampoc. Pel que jo veig, els grecs estan molt poc implicats amb els squats". En contrast, un dels voluntaris espanyols entrevistats, que també és resident a Atenes des de fa aproximadament un any, explicava: "Al barri anarquista la majoria de voluntaris són grecs, però dins el moviment ocupa hi ha molta gent que està de pas; són nòmades, passen per aquí moltes persones d'Itàlia, Espanya, Alemanya, etc.". L'explicació a aquest contrast d'opinions segurament es deu al fet que molts voluntaris espanyols han circulat per squats de la perifèria d'Exarchia i no en els espais principals. Però en molts casos es tracta de pocs metres de distància entre edificis i crida molt l'atenció la falta de comunicació. Aquesta situació potser permet complir amb accions d'assistència humanitària immediata, però en cap cas permet generar una lluita organitzada, una estratègia per buscar noves i millors solucions, etc.

Nosaltres ens vam oferir a col·laborar en diversos squats i tots ens van obrir la porta. L'únic impediment que vam tenir va ser amb els squats anarquistes, que no permetien entrevistar ningú si no passàvem abans per assemblea. Les assemblees eren setmanals i la nostra curta estada no ens va permetre obtenir testimonis d'aquests espais. El cas de l'squat Hotel City Plaza, el més formalitzat i organitzat de tots, ens va oferir parlar amb una persona de la comissió de comunicació, però al final tampoc va ser possible. Això sí, ajudar i proposar tallers es podia fer a tots els squats i sense passar per assemblea.

Seria utòpic pensar que tots els squats haurien de treballar junts i en harmonia, però era sorprenent que no es coneguessin o que ni tan sols sabessin de l'existència dels altres.

UN JOVE SIRI

Vam fer una entrevista a un refu
entrevistes. Hi havia desconfian
amb certes publicacions. En a

Les seves declaracions van
salvar els nostres nens, les
vull fer més sang. Aquesto
només necessitem un lloc

Vam preguntar a tots el
del conflicte. Curiosam
Xina o Iran van a favo
d'Al Assad. Hi ha m
està situat a un llo
va voler concretar
per ajudar altres
que moltes orga
que vull és ajud

El noi sirià i to
que passa a
resident a At
i també en
Quan Carl
mestre O

"Molta gent ja no vota a
no és suficient. No voten
participen en altres coses.
govern "d'esquerres" i
segueix creient en ells.
sigui un govern d'esquerre
un govern, és l'Estat, això

À

ugiat jove que tenia bon domini de l'anglès. No era fàcil trobar refugiats disposats a fer nça degut a infiltracions de periodistes d'extrema dreta que havien generat problemes ltres casos, senzillament l'idioma era un inconvenient.

ser sinceres i punyents: "Ens hem escapat a Europa per salvar les nostres ànimes. Per nostres famílies. No és culpa nostra, és una gran guerra. No vull morir, no vull lluitar, no és la raó per la qual som aquí a Europa. No per diners, ni per un futur millor, c segur, res més."

s voluntaris sobre la guerra a Síria i gairebé cap va saber donar resposta a la complexitat nent, el noi sirià ens va parlar obertament del tema: "És molt complicat perquè Rússia, or d'Al Assad. En canvi, Estats Units, Qatar o Aràbia Saudita estan en contra del govern olts interessos, no és només un conflicte entre sirians, és d'àmbit internacional. Síria c estratègic per moltes potències econòmiques". Tot i així, igual que els voluntaris, no gaire sobre temes ideològics i culturals: "Aquí no sóc amic amb tothom. Però sóc aquí efugiats, els líders m'importen ben poc. Sóc aquí per ajudar les famílies, els nens. Igual nitzacions d'aquí, no m'importen les ideologies, siguin anarquistes o feixistes, jo l'únic ar".

ts els voluntaris entrevistats van recalcar la importància de l'ajuda immediata. Cada dia questes persones necessiten recursos i atenció per subsistir. Però com deia el voluntari enes, no n'hem de tenir prou. Cal actuar a favor dels refugiats en tot el que sigui possible contra de tots aquells que generen dificultats, sobretot els polítics i la seva cantarella. es Puigdemont diu que no pot fer més, menteix. Molta retòrica i emocionalitat com el bama, però on són els fets?

MULTICULTURALISME

Tots els voluntaris que vam entrevistar van comentar que no parlaven de política ni de religió amb els refugiats. Una voluntària comentava: "Del que és la seva ideologia crec que no n'he parlat amb cap. T'expliquen la seva història, però no la seva opinió política. Crec que arriba un punt que els és igual. El que importa és que allà la gent està morint i que les seves cases ja no existeixen perquè les han destruït. La gent està morint, els nens estan morint i tothom vol escapar". Una altra voluntària també va comentar sobre religió: "Jo realment el que intento és no jutjar-los per la religió. En realitat no m'importa la religió que tinguin". Més tard, parlant de les implicacions de la religió, va afegir: "Les dones no es relacionen gaire amb els voluntaris. Les voluntàries sí que tenen relacions de treball afectives amb homes refugiats i no hi ha cap problema. Però inclús això ha sigut mal vist".

La visió del voluntari espanyol resident a Atenes era una mica diferent: "Alguns voluntaris opten per tolerar molt la cultura dels refugiats. Només perquè és una altra cultura ja s'han de respectar les seves lleis. A l'assemblea (de grecs) on he estat jo, es considera important respectar les persones, però també volem que es respectin entre ells. No tolerarem que una cultura masclista, només per ser una altra cultura, segueixi sent masclista. Les dones cuidant els nens i netejant, mentre els homes estan a la plaça sense fer res, això no pot ser". El mateix voluntari va seguir comentant: "Ja sé que això sona una mica fred, però no podem limitar l'acció humanitària a l'aliment i el sostre, s'han de fer més labors d'integració. Integrar les dues parts, tan els refugiats com els residents del país. Si no aconsegueixes una bona integració entre aquestes dues peces, la situació mai canviarà. Sempre hi haurà retrocessos".

Tot i que la majoria de voluntaris semblava que preferien no interferir en la cultura i religió dels refugiats, sí que cal destacar un projecte interessant per part dels mateixos. Era un taller per dones anomenat Comissió Morada. Consistia a oferir un espai privat de reunió per les dones refugiades. Un cop allà es treien el vel, ballaven, parlaven entre elles, etc. L'èxit va ser tal que elles mateixes van demanar si podien tenir aquest espai una estona cada dia. L'alliberació que suposava dur a terme aquesta pràctica evidenciava una tensió i uns problemes clars per part de les dones.

ANARQUISTES DEL K-VOX

Finalment vam entrevistar un noi i una noia de l'squat K-Vox, al centre d'Exarchia. Un squat que no acull refugiats però dóna suport a altres espais que sí que atenen refugiats. El noi era comunista i la noia anarquista. Conjuntament van respondre les següents preguntes:

Quina és la situació actual del vostre squat?

El K-Vox el portem anarquistes i comunistes junts i tots els diners que recaptem els fem servir per presos polítics, judicis, propaganda, etc. Necessitem els diners per això, aquest és el nostre objectiu principal. Funcionem com a centre social i estem oberts a diferents idees de caràcter revolucionari, encara que siguin combinades entre elles. També tenim un centre mèdic autoorganitzat on tothom té accés. Hi ha metges de tot tipus i també s'ofereixen medicines. Tot i la prioritat pels presos polítics, no és un espai per una idea específica, és un espai obert on tot pot tenir cabuda.

Teniu molts presos polítics?

Sí, en tenim molts i no som l'únic moviment de lluita per presos polítics, n'hi ha molts més. Aquest squat va començar la primavera del 2012. El primer dia la policia el va venir a tancar i el dia següent el vam tornar a obrir. Des de llavors sempre ha estat obert. Aquest squat neix de membres d'organitzacions que ja ajudaven els presos polítics des de feia anys. El 2001 diverses persones van ser detingudes i des de llavors hi ha col·lectius de suport als presos. El 2012 vam decidir tenir un squat per poder ajudar amb més força. Aquí es fan esdeveniments de tot tipus: presentació de llibres, xerrades amb presos on inclús alguns parlen a través de trucada telefònica, etc.

D'on provenen aquest grup de presos polítics que vosaltres ajudeu?

Hi ha pocs presos polítics provinents d'organitzacions revolucionàries. "La Conspiració de Cèl·lules de Foc" és una organització anarquista nihilista, "17 de Novembre" és una organització marxista-leninista i trotskista, i també tenim molts companys presos que no provenen de cap organització específica. Alguns han estat detinguts per incendis provocats, atacs als bancs, per tinença d'armes, etc.

Com creieu que es troba el moviment anarquista d'Atenes en general?

El desembre del 2008 un policia va assassinar a trets Alexis Grigoropoulos, un noi de només 15 anys. A causa d'aquest fet el moviment va créixer molt, però ara tot torna a estar molt tranquil. Tot i així, tenim esperança. Estem intentant millorar coses i creiem que el moviment tornarà a créixer ben aviat. Vivim en un país on les coses sembla que empitjoren, tant a escala econòmica com social. La gent cada cop és més pobre. De moment no reaccionen però tard o d'hora ho faran.

Per què creieu que l'anarquisme té més pes a Grècia que a altres països d'Europa?

Grècia és una de les economies més dèbils a Europa. I quan alguns liberals insisteixen que el país tornarà a

Grècia, però però tampoc Ara tenim un hi ha gent que No importa que s o de dretes, és mai funcionarà a favor de la gent."

tenir millor economia, s'equivoquen. Els anys anteriors a la crisi eren una mentida, tot es sostenia per préstecs i injeccions. Crec que Grècia mai estarà bé amb aquest sistema. L'única manera d'estar bé no és dins la Unió Europea, no és dins el capitalisme. Per posar un exemple, els salaris mai pujaran a Grècia si ens mantenim en aquesta situació. Tot és un conte de fades.
Quan els nostres polítics s'han subordinat a les condicions de la Unió Europea, hi ha hagut moltes manifestacions. Centenars de milers de persones es van manifestar als carrers per tot això. Després, molts vam pensar que alguna cosa bona estava a punt de passar, potser una revolució i tot. Semblava que la gent s'havia despertat, però ara que la situació política i econòmica és encara pitjor, la gent ha desaparegut. Tot i que això ha ajudat a fer créixer el nostre moviment, ha portat la majoria de gent a ser passiva un altre cop. La gent va veure que les manifestacions no funcionaven, no generaven cap mena de canvi i es van rendir.

La gent també ha deixat de votar?
Molta gent ja no vota a Grècia, però no és suficient. No voten però tampoc participen en altres coses. Ara tenim un govern "d'esquerres" i hi ha gent que segueix creient en ells. No importa que sigui un govern d'esquerres o de dretes, és un govern, és l'Estat, això mai funcionarà a favor de la gent. Tinc l'esperança que un dia, quan les coses estiguin encara pitjor, alguna cosa passi. Si la gent no s'implica, nosaltres tampoc podem fer gaires coses. L'únic que podem fer és organitzar-nos bé i fomentar les nostres idees, llavors si algun dia la gent finalment es desperta, podem tenir un paper revolucionari important. Organitzar-nos molt bé i marcar la diferència, això és el que hem de fer.

He vist que aquí la relació entre anarquistes i comunistes és molt bona, en altres llocs no ho és tant. Què en podeu dir?
Nosaltres aquí intentem connectar cada moviment que és verdaderament revolucionari i que intenta enderrocar el govern per la força. Mirem de connectar en allò que coincidim i no en el que tenim diferencies. Aquí els comunistes i els anarquistes són tots revolucionaris. Els comunistes de partit per nosaltres són reformistes, no revolucionaris. Tenim un enemic comú, uns objectius comuns amb els comunistes revolucionaris, i les nostres diferencies no pesen prou. L'objectiu comú és la revolució.

Què creieu que és majoritari entre vosaltres, els anarquistes o els comunistes?
No ho sé, sempre treballem junts, no tenim líders. Junts operem d'una manera més aviat anarquista i és veritat que alguns dels membres no comparteixen certes idees comunistes. Però tots prenem decisions junts.

Tant el comunisme com l'anarquisme tenen moltes variants. Com es defineix cadascú en el vostre cas?
Primer contesta el noi comunista:
No crec que hi hagi massa diferència entre comunisme i anarquisme. Quan una revolució estigui a punt de succeir, intentarem fer coses per la nostra classe social, l'autoorganització. Els enemics de la nostra classe social no seran tan lliures. No els deixarem fer el que volen. No els deixarem posseir fabriques, no els deixarem explotar la gent. Els volem oprimir. L'interès comú predominarà i crec que els anarquistes ho veuen d'una manera similar.

A continuació la noia anarquista respon:
En el meu cas, encara no he decidit exactament la meva posició. Solia dir que era comunista llibertària, però penso que encara he d'aprendre molt. Tots dos volem comunisme, tots dos volem una societat lliure i igualitària, sense classes i sense Estat. Però el comunisme creu en un Estat socialista, abans d'aconseguir aquesta igualtat i llibertat absoluta. Ells creuen que hem de tenir un Estat que ha d'oprimir els capitalistes d'alguna manera, aquesta és la diferència principal.

Rèplica del noi comunista:
Els comunistes no volem un govern centralitzat, nosaltres volem que els interessos de la classe obrera siguin l'objectiu principal. No volem una organització autoritària. Els anarquistes volen una revolució violenta; aquesta violència és opressió. Els anarquistes no volen cap Estat socialista, però durant la revolució faran servir violència i per mi això és autoritari.

Rèplica de la noia anarquista:
Potser farem servir violència però ens assegurarem de l'abolició de l'Estat. No us deixarem fer cap Estat nou. (Riures)

Quina és la vostra relació amb els squats que acullen refugiats?
Els donem suport. Ells s'autoorganitzen però els oferim ajuda si cal. Aquí tots som companys, coneixem tothom i els ajudem com també ells ens ajuden a nosaltres.

Quina és la situació amb la policia dins d'aquest barri?
S'amaguen, vénen de paisà, però sempre hi són presents. És molt difícil per ells venir amb els uniformes i miren d'actuar poc en aquest barri.

Hi ha violència de l'Estat contra els anarquistes?
Abans hi havia molta violència i opressió però el govern actual és d'esquerres i no és tant opressor com els anteriors. És opressiu però de forma menys violenta. Prefereixen tenir bona relació amb nosaltres, però tot això també té una part fosca. Sense anar més lluny, aquest govern va fer tancar tres squats fa dos mesos. Ells volen mantenir l'estatus de partit d'esquerres no violent i per tant es posen un límit d'acció repressiva. Ells són opressors, són l'Estat, però miren de fer el mínim de repressió possible. Si no provoquen als grups anarquistes saben que tot estarà més tranquil, però realment no hi ha cap mena de simpatia. Amb anteriors governs, gairebé cada divendres i dissabte a la nit els policies arribaven a la plaça amb les seves motos i arrestaven gent sense cap mena de motiu. A nosaltres ens han arrestat cinc o sis vegades només per seure a la plaça. El govern actual és més tàctic a l'hora d'oprimir.

I vosaltres què feu per defensar-vos?
Hem fet moltes coses. Vam fer un squat en una de les seves oficines centrals i no parem de fer propaganda contra ells. Que no siguin tant violents com abans no ens fa pensar que puguin ser amics o que ens puguin donar algun tipus de suport. El govern és el nostre enemic, sigui quina sigui la seva falsa ideologia.
Tot i que la majoria de gent aquí a Grècia està adormida, quan hi ha una gran manifestació aquests carrers passen a ser l'infern, hi ha bastanta gent que no els fa por atacar la policia. N'estem orgullosos. Tot això ja ve de lluny, durant el període 1944-1948 hi va haver la guerrilla revolucionària i en certa mesura s'ha anat passant de generació en generació. Pots trobar avis amb aquest tipus de pensament. Hi ha un ideal comú que traspassa les generacions. Les arrels d'aquella guerra civil van arrelar molt. De fet el 1944 el 80% de la gent volia el govern revolucionari.

L'anarquisme d'Atenes està connectat amb el món sindical?
No són grans sindicats, ni federació de sindicats, però sí que hi ha diversos grups dedicats a això. Hi ha un grup de cambrers, per exemple. Hi ha una corrent anarcosindicalista, però no és gaire gran. Per descomptat no podem ignorar la precarietat del món laboral, però és una cosa molt específica del sistema actual. Volem millors salaris i millor vida, però aquest no és el gran objectiu.

Teniu problemes amb els grups feixistes?
Fan alguns atacs, com l'incendi a l'squat Notara aquest estiu, però si entren, ho fan d'incògnit. Fa uns mesos va entrar un home amb consignes feixistes i el van apallissar. Hi ha un barri anomenat Aghios Panteleimonas prop d'Exarchia, que fins fa dos anys era bastant feixista. No podies caminar per aquell barri amb una samarreta antifeixista o amb rastes. Però fa 2 anys, alguns companys, entre ells gent del K-Vox, van obrir un centre allà anomenat Distomo i els feixistes a poc a poc van marxar. Ara és un lloc segur per refugiats, immigrants, etc. La paraula Distomo prové del nom d'un poble que els nazis van cremar durant la Segona Guerra Mundial. En aquell poble alguns grups guerrillers van resistir molt contra la invasió nazi però després l'exèrcit de l'Alemanya va cremar el poble sencer amb la seva gent a dins.

Exarchia és un barri de tonalitat anarquista, idealitzat des de la distància. Però també té els seus problemes, oi?

Els últims anys, del 2008 fins ara, el tràfic de drogues ha crescut a Exarchia. Els traficants s'han beneficiat del fet que no hi ha policia en aquesta zona i la cosa s'ha descontrolat bastant. Des de fa 3 o 4 anys inclús hi ha hagut alguns assassinats. Per exemple, un home va intentar aturar una baralla, li van clavar una tisora al coll i va morir. Hi ha baralles cada setmana i també els mateixos traficants fan comentaris masclistes a les noies que passen per la plaça. Fa uns mesos tres companys d'aquí el K-Vox passaven per la plaça i van sentir uns traficants fent comentaris sexistes a una noia i es van parar a defensar-la. Els traficants van atacar amb navalles i altres armes als companys i un d'ells va ser malferit. Des d'aquell dia vam intensificar la lluita contra la màfia; no només nosaltres sinó altres grups d'aquí. Vam fer molta propaganda contra ells, es va fer una gran manifestació aquí a Exarchia, on alguns companys anarquistes van treure les seves pistoles. A partir d'aquell moment els grans mitjans van fer cas de les nostres reivindicacions. Volíem deixar clar que nosaltres ens podem defensar sols als nostres barris. Tres mesos després la policia va fer una gran operació on va detenir una gran quantitat de traficants i avui en dia hi ha menys traficants a la zona. Seguim la nostra lluita contra ells.

Així, amb la vostra experiència us heu adonat que cal algun tipus de control social perquè aquest tipus de coses no passin. Potser no cal que sigui la policia però cal algun tipus d'organització en contra de les màfies, etc.
La policia sabia el que estava passant aquí des de feia anys. De fet, inclús tenen connexions amb la màfia i en treuen els seus beneficis. Però les coses es van complicar tant que ja no podien seguir ignorant els fets. Nosaltres vam tensar la corda i van haver d'actuar. Si no actuaven, nosaltres hauríem intensificat encara més la nostra lluita. Van quedar com els herois però tot és fals, estan connectats entre ells i en certa manera s'han defensat. L'eslògan de la manifestació que comentava era: "Milícia massiva de la gent". Això és el que volem, per descomptat que no volem policia. Nosaltres mateixos ens hem de protegir.

El Barrufet Negre

Pasquina, detingut i investigat sota l'ombra del 3%

Félix Pasquina. www.pasquina.es

M.

Berguedà, febrer de 2017

Organització criminal, suborn, tràfic d'influències, prevaricació, finançament il·legal de partits polítics, blanqueig de capitals i malversació de cabals públics. Aquests són els delictes presumptament comesos per Pasquina i la resta de la trama investigada en l'operació Pika segons ha informat la Fiscalia Anticorrupció en un comunicat.

L'operació Pika

En les primeres fases de l'Operació Petrum, l'octubre de 2015, s'havia pogut acreditar que Andreu Viloca, extresorer de Convergència Democràtica de Catalunya (CDC), exigia "donacions" a empresaris i constructores a canvi d'adjudicacions. L'Operació Pika és una continuació d'aquelles investigacions, centrada ara en esclarir els processos irregulars d'adjudicació d'obra pública que permetrien el finançament il·legal de Convergència.

La trama, notòriament coneguda com el 3% (pel suposat percentatge que les constructores pagarien als convergents a canvi de l'adjudicació), es va popularitzar arran d'una intervenció al Parlament del llavors president de la Generalitat Pasqual Maragall. "Vostès tenen un problema; i aquest problema es diu tres per cent", va dir; i tothom ho va entendre, tothom tenia clar de què parlava.

L'Operació Pika, oberta el passat 2 de febrer, ha portat la Guàrdia Civil a escorcollar, entre d'altres, les seus de l'Autoritat Portuària de Barcelona, del Consorci d'Ensenyament, de l'empresa municipal Barcelona d'Infraestructures Municipals SA (BIMSA), i de l'empresa pública de la Generalitat Infraestructures.cat; i, per altra banda, diverses constructores que centren la seva activitat en la licitació d'obra pública. Una d'aquestes, la berguedana Pasquina SA. Contractistes i adjudicataris sota el punt de mira: el cercle de la corrupció que es tanca.

L'operació contra Pasquina

El dia 2 de febrer, des de quarts de nou del matí i fins a quarts de set de la tarda (unes deu hores!) una desena d'agents de la Guàrdia Civil uniformats i de paisà van registrar la seu que l'empresa constructora Pasquina té al número 4 de la plaça dels Països Catalans de Berga, i un domicili particular al número 3 de la mateixa plaça. La Guardia Civil hauria trobat 140.000 euros en efectiu durant el registre del domicili de Fèlix Pasquina, segons informa El Confidencial. L'empresari berguedà, detingut, fou traslladat a la comandància de la Guàrdia Civil a Tarragona.

L'operació Pika, ordenada per la Fiscalia Anticorrupció i dirigida des del jutjat d'instrucció número 1 d'El Vendrell, va comportar 24 entrades i registres en domicilis particulars, oficines i empreses, i 18 detencions -tant de dirigents polítics com d'ex-alts càrrecs i empresaris-.

La majoria dels detinguts van quedar en llibertat el mateix dia, a l'espera de la citació judicial, però vuit dels detinguts van passar la nit al calabós de la Comandància de la Guàrdia Civil a Tarragona: l'exdirigent de Convergència, Francesc Sánchez; l'exregidor convergent a Barcelona i expresident de BIMSA, Antoni Vives; l'extresorer de Convergència i la fundació Catdem, Andreu Viloca; l'exdirector d'Infraestructures.cat, Josep Antoni Rosell; l'exconseller delegat de COPISA, Xavier Tauler; i Josep Manel Bassols i Sergio Lerma (OPROLER), a més de Fèlix Pasquina (Pasquina SA).

Moment de l'escorcoll de la seu de l'empresa Pasquina a Berga

La Guàrdia Civil va estar analitzant la documentació confiscada en els registres, i l'endemà al matí es va reunir amb els fiscals per analitzar les dades. Entre aquesta documentació s'haurien trobat correus electrònics que demostrarien que algunes de les empreses involucrades havien arribat a saber que serien les adjudicatàries d'un projecte fins a tres mesos abans de fer-se pública la licitació (!).

Al llarg del dia els detinguts van ser posats en llibertat després de ser interrogats pels investigadors. Fèlix Pasquina va sortir a la tarda, amb Josep Maria Bassols; tots dos empresaris, assistits per advocats, van optar per no declarar davant els investigadors.

Un home fet a sí mateix

Fèlix Pasquina Olivé, fill d'un taxista, va començar transportant material de construcció amb un camió. Posteriorment, associat a una factoria berguedana de pals de telèfon, en va fer la distribució arreu de l'estat. Es diu que tenia vincles comercials amb Manuel Fraga Iribarne, l'exministre franquista que va impulsar Alianza Popular, amb la potent constructora FCC, i que va ser un dels cofundadors de Cirsa (negoci de màquines escurabutxaques, bingos i casinos) el 1978. Dècades més tard, és administrador únic i director general d'una societat anònima centrada en la construcció d'obra civil, sobretot obres públiques, però que abasta totes les activitats complementàries a la construcció com són l'explotació de pedreres, abocadors controlats i la producció i comercialització d'aglomerat i formigó.

Fundada el 1983, Pasquina SA té més de 150 treballadors i un important patrimoni: dues naus al polígon de La Valldan, a Berga; una planta asfàltica i de formigó a Olvan; un dels més complets parcs de maquinària especialitzada de Catalunya; i oficines a Berga, Manlleu i Sant Cugat del Vallès.

Pasquina SA és adjudicatària de contractes milionaris que l'han posicionat entre les principals empreses espanyoles en volum de facturació (superior als 10 milions d'euros anuals). Actualment, ocupa el lloc 9.682 del rànquing estatal, i el 61è lloc en el seu sector (en el rànquing català, ocupa el lloc 3.284 i 16è, respectivament; i tenint en compte que per davant té diverses empreses públiques).

A més, Fèlix Pasquina està o ha estat relacionat amb altres societats, com Reciclatge mòbil del Llobregat S.A.; Voladures i enderrocs S.A.; Muscleres del Delta S.L.; Gestió de runes de muntanya S.L.; Promotora Berguedana S.L.; Berguedana de Transports i Excavacions S.A.; Textal Invest S.L.; etc. Però sens dubte la més destacada és la societat Constructora Internacional CONSTCAT, integrada per Pasquina i altres quatre constructores catalanes, unides per "sortir a l'estranger a buscar noves oportunitats de negoci". El primer país on han desembarcat és Colòmbia, i ja disposen d'una seu i representació a Bogotà. Un cop aconseguits els primers contractes allà, la intenció de la societat és operar al Magreb.

> *"Organització criminal, suborn, tràfic d'influències, prevaricació, finançament il·legal de partits polítics, blanqueig de capitals i malversació de cabals públics"*

Pasquina SA ha treballat sovint pel Ministeri de Foment, el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, per diferents ajuntaments i ens supramunicipals (consells comarcals i mancomunitat de municipis), i per empreses públiques com Regs de Catalunya SA, Agència Catalana de l'Aigua, GISA o Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya (a La Molina). Algunes d'aquestes són precisament les entitats que participen de la trama del 3%.

Com funciona la corrupció nostrada

El Tribunal de Comptes en el seu informe de fiscalització del 2008 de la comptabilitat de CDC ja assegurava que el partit no havia pogut acreditar la procedència d'1,8 milions d'euros provinents de les fundacions del partit. La cosa ve de lluny i és anterior al Procés.

Entre els noms propis i d'empreses que apareixien aquests dies a la premsa arran de l'Operació Pika n'hem de ressaltar alguns. Comencem per les empreses públiques: GISA fou creada el 1990 i des d'aleshores va participar en l'extensió i manteniment de la xarxa viària i ferroviària catalana, la construcció d'equipaments sanitaris i educatius, jutjats, comissaries, parcs de bombers, etc. El 2012, el Govern fusionà les tres empreses catalanes d'infraestructures (GISA, Regs de Catalunya i Reg Sistema Segarra-Garrigues) en una nova empresa anomenada Infraestructures.cat.

Diferents auditories i investigacions han posat al descobert irregularitats a GISA en diferents operacions. Jordi Vergé, exalt càrrec de GISA, ha estat detingut en diverses ocasions els darrers anys i ha confessat haver acceptat suborns d'una empresa constructora. L'estiu de 2015, un jutjat de Barcelona imputava el president de GISA, Joan Lluís Quer, i l'exdirector de l'Agència Catalana de l'Aigua (ACA), Manuel Hernández, per presumptes irregularitats derivades de la contractació d'un projecte sobre gestió de la conca fluvial de Catalunya por valor de 7,6 milions d'euros.

Al llarg de 2016, han estat acomiadats d'Infraestructures.cat qui n'era director general, Josep Antoni Rosell, i el cap de l'oficina tècnica d'avaluació, Jaume Cortasa. Al seu torn, qui n'era president, Joan Lluís Quer, va abandonar el càrrec. A més, diferents diligències relacionades amb aquests entramats van portar a la detenció dels extresorers de Convergència, Daniel Osàcar i Andreu Viloca.

Precisament Andreu Viloca ha estat detingut de nou en l'Operació Pika, com dèiem. Segons El Confidencial, ell era el primer engranatge de la maquinària: es reunia amb els empresaris en moments clau dels processos de licitació i, després d'acordar un pagament al partit, contactava amb Josep Antoni Rosell, exdirector general d'Infraestructures, per "arreglar" les adjudicacions d'aquest organisme (de la concreció "tècnica" se n'encarregava Jaume Cortasa); o, a Barcelona, amb Antoni Vives, expresident de l'ens públic Barcelona Infraestructures Municipals (Bimsa) i exvicepresident de l'Autoritat Portuària. S'haurien intervingut comunicacions en les que Viloca notifica a Rosell i Vives quins concursos havien de manipular i qui havien de ser-ne els beneficiaris. Rosell i Vives també han estat detinguts, recordem, en la recent Operació Pika.

Més enllà del 3%

Les operacions que hem esmentat en aquest article fan referència a la concessió irregular d'obra pública a canvi del finançament il·legal de Convergència Democràtica de Catalunya. De totes maneres, les pràctiques corruptes vinculades a l'adjudicació de contractes de l'administració s'han donat sempre a Catalunya –amb governs convergents, amb el tripartit, en dictadura, etc.–, a Espanya –el PP valencià n'és potser el màxim exponent– i arreu –darrerament s'ha conegut el cas de Marcelo Odebrecht, l'empresari amb més volum d'obra pública de l'Amèrica Llatina, que al Brasil hauria subornat per valor de 350 milions de dòlars; a Veneçuela, n'hi hauria deixat un centenar de milions més; a Panamà, 60 milions de dòlars; i així en els diversos països del continent, esquitxant els seus presidents i màxims dirigents–. L'Estat liberal té aquestes coses. I alguns hi suquen de gust.

Minitigres, Créixer amb el kung fú

A-tigrada

Manresa, febrer de 2017

En aquesta ocasió, des de la secció "Acompanyant a créixer" ens endinsem en el món del kungfú amb els infants, a través de l'Anna i la Leti dues dones que actualment estan ensenyant kungfú a nens i nenes en diferents llocs del Bages.

Mitjançant aquest art marcial, els nens i nens poden créixer en aspectes com el respecte cap a una mateixa, el respecte cap als altres o l'ordre i l'equilibri intern, mentre es diverteixen i s'enforteixen des de dins.

Podríeu explicar-nos una mica qui sou i què feu?
Sí, i tant.. però potser abans, per entendre millor el què fem aquí i ara, cal explicar una mica d'història...

El fet que en aquest moment i en aquest context geogràfic tingam accés a practicar arts marcials asiàtiques, es deu a moviments migratoris de persones xineses cap a Europa i Estats Units.

Abans dels anys 60, la comunitat de migrants xinesos havia rebutjat l'ensenyament de les seues arts marcials a persones blanques, en gran part degut al tractament racista rebut als països de destí. A partir d'aquest decenni, la indústria cinematogràfica i el moviment New Age exploten comercialment "l'atractiu exòtic i misteriós" de les arts marcials xineses.

El terme Kungfú, de fet, es popularitza a occident com a sinònim "d'arts marcials xineses" a partir dels anys 70 a través de la sèrie de televisió del mateix nom, i de les pel·lícules d'acció de Hong Kong, i l'interès pel kungfú es propaga pels Estats Units i Europa, convertint-se en un poderós i atractiu objecte de consum global.

En aquest context, l'estil que practiquem nosaltres arriba a l'Estat Espanyol fa més de 40 anys, gràcies a un mestre xinés que es va establir aquí. A partir dels seus ensenyaments, alguns dels seus deixebles estan ensenyant aquest estil des de fa 30 anys.

Es tracta d'un estil tradicional i intern (és a dir, que treballa no solament els aspectes marcials, sinó també l'equilibri energètic i el desenvolupament intern de les persones). Molts d'aquests aspectes tradicionals de l'ensenyament s'han conservat, però també, a l'haver sigut difós per mestres blancs europeus, molts altres aspectes s'han occidentalitzat.

Nosaltres venim de València, on hi ha una associació d'escoles de Taixi i Kungfú del nostre estil (l'associació Nei Kung), i on ens dedicàvem al seu ensenyament des de fa anys. Vam vindre a viure al Bages fa poc més de 2 anys, i vam començar a ensenyar aquí, tant a nens/es com a adults/es, creant la nostra pròpia escola "itinerant", que es diu Yu Tang. Yu Tang pertany a aquesta associació d'escoles, i en molts aspectes portem una línia comú. Però també hi ha d'altres aspectes on estem fent les coses des d'una política més pròpia i afí. Per exemple, tenint en compte que els preus de les classes siguen populars i assequibles per tothom (i estem obertes a ajustar-ho si a algú no li va bé, a fer intercanvis, etc...).

O també per exemple, a Barcelona fem classes no mixtes per a dones, bolleres i trans, perquè creiem en aquests espais no mixtes d'empoderament personal i col·lectiu, d'autoafirmació i de gaudir juntes! (en aquest cas, des del fet de practicar juntes un art marcial)

Com definiríeu el tipus de classes que esteu fent?
Doncs nosaltres dividim les classes en kungfú i taixi. Tot i que kungfú i taixi són en el fons la mateixa cosa, a les classes de kungfú treballem la part més marcial, dura, externa (segons la filosofia xinesa, la part més Yang), mentre que a les classes de taixi treballem la part més terapèutica, tova, interna (la part més Yin). Però ambdues parteixen de principis de la medicina i filosofia xinesa, amb la finalitat de "viure millor", de buscar l'equilibri psico-físic i energètic.

I què penseu que els aporta el Kung Fu i el Tai Chi a la canalla?
Amb la canalla no practiquem taixi!! La seua energia, per la etapa de la vida en la que estan està vinculada amb el kungfú; més moviment, més ràpid, més cap enfora.... Us imagineu un nen o una nena de 7 anys respirant en la mateixa posició amb els ulls tancats durant 5 minuts???

Pensem que la pràctica del kungfú als/es nens/es els hi aporta molts aspectes positius: els ajuda a desenvolupar l'autodisciplina i la concentració, el respecte (cap a un/a mateix/a i cap als/es demés), a canalitzar l'agressivitat en un ambient respectuós, aporta ordre i estructura interna, s'ho passen bé amb les/els companys/es, desenvolupen aspectes relacionals, els enforteix, tant a nivell físic com a nivell emocional...

Penseu que aconseguiu transmetre tots aquests aspectes que heu esmentat? Us trobeu amb dificultats, contraccions...?
Dificultats i contradiccions? Cada dia!!! La canalla et porta al límit moltes vegades, et posa contra les cordes i et confronta amb un munt de coses, entre altres, l'adultocràcia en la què vivim i a partir de la qual ens relacionem i actuem amb les més peques i la dificultat de buscar fórmules menys autoritàries amb ells/es...

Tot i així, després veus com evolucionen, i com se'ls hi posa tot el què estàs fent i la manera, i penses: "Bueno, igual no ho estem fent tan malament..."

I en un altre sentit, també tenim prou contradiccions amb l'apropiació cultural, és a dir, amb el fet de ser persones blanques ensenyant un art marcial xinés!

En boca de nen@ ...

I què en pensen de tot això els nens i nenes que formen part del grup de Kungfú?
Parlem amb quatre kungfú-xics -d'entre 8 i 11 anys- que participen de les classes que es duen a terme al gimnàs de l'escola pública del Xup, a Manresa.

Què hi veniu a fer aquí els dilluns a la tarda?
Is.: Aquí vinc a que m'ensenyin una miqueta Kungfú per poder defensar-me i també per divertir-me.
S.: Vinc a practicar per quan algú em vulgui fer alguna cosa, que jo no vulgui, que ja no m'ho pugui fer més. Perquè jo sabré fer coses – tècniques- i ell no. Podré defensar-me.
N.: Aquí a vegades juguem, i després sempre fem les tècniques; les "patades", cap endavant, laterals, "punyetassos", "bloques"...
Sa.: A aprendre tècniques. Vaig venir un dia a provar i em va agradar molt, ja fa un any. I en seguiré fent.

I de què penseu que us serveix saber Kungfú?
Is.: Per defensar-me de tot el què em pugui passar. És important. Si alguna vegada algú m'intenta atacar o m'intenta robar, doncs jo li foto un clatellot que el deixo tombat. Però només és per defensa personal. O sigui si algú em vol fer una cosa dolenta o algú em vol picar, li puc bloquejar l'atac o donar-li una "patada".
S.: Em serveix per ajudar la gent quan estiguin en perill. El Kungfú només és per defensar-nos, no per picar la gent.
N.: A mi em serveix perquè a vegades, algun nen de la meva classe em vol picar i jo li faig un "bloc" així (mostra com es fa un bloqueig). Serveix perquè no et piquin, no per anar a picar jo. Només ho faig si em venen a picar.
Sa.: Perquè si em piquen, jo també puc pagar, amb les tècniques que sé. Em puc defensar, si algú em vol fer mal, jo puc fer-hi algo.

Què us agrada del Kungfú?
Is.: Doncs la tècnica; tot el què és fer patades, cops de puny...
S.: A mi m'agrada que juguem; a carreres, passeig d'animals, esquivar pilotes... que ens serveix per ser més ràpids, si per exemple algú ens vol donar un "punyetassu" el sabrem esquivar.
N.: Em diverteixo. Des del primer dia que vaig venir em va agradar.
Sa.: M'agraden les tècniques; les patades, els punys...

Com us sentiu quan l'esteu practicant?
Is.: Doncs, ... normal, bé. Em fa estar alegre.
S.: A mi em fa estar tranquil fer Kung Fu.
N.: Em fa estar tranquil. Si he tingut problemes a la classe, quan faig Kung Fu "els deixo" – els oblida -. M'ajuda també a concentrar-me. Per exemple si tinc un examen, si faig "bloques" de Kung Fu, m'ajuda i fa que em vingui al cap el què no em sortia. Per exemple, si fuera más pequeño pensaría 1+ 1? 1+1= 2, entonces haría bloques pensando 1+1=2, 1+1=2... y luego me sale.
Sa.: Em fa sentir bé, tranquil·la i contenta.

Els hi expliqueu als vostres amics i amigues? Què els hi dieu?
Is.: Els hi dic que s'apuntin, que és molt divertit i que juguem.
Sa.: Si, jo els hi explico als altres nens i nenes. Els hi ensenyo les tècniques que jo aprenc aquí.

Voleu afegir alguna cosa?
Is.: Sí, jo vull dir que m'agrada.
N.: Que és molt divertit. A vegades podem agafar coses de casa nostra i podem fer jocs inventats amb espases de paper, unos churiquen,... coses que t'inventes. És divertit.

Actualment s'estan fent classes a l'escola pública del barri del Xup (per a nens/es i per a adults/es), a la Vinyeta (una associació de Manresa on donem una classe a la qual li diem "minitigres", perquè és amb peques de entre 3 i 5 anys), al Casal Cívic de Sallent, i al Centre Social La Teixidora, a Barcelona (aquesta no-mixta per dones, bolleres i trans). I es pot accedir parlant amb elles i anant a provar si us agrada!
anajorgeherrero@yahoo.es

Els estralls de l'ocupació del règim marroquí a Ifni

Mreifisa

Manresa, gener de 2017

Que la política colonialista segueix fent estralls és una evidència. Seria impossible entendre els conflictes de l'Orient Mitjà (com la guerra actual que assola Síria) sense concebre el paper predominant que hi juguen les potències occidentals.

Avui parlem de com aquesta política afecta a les habitants d'altres latituds, concretament d'Ifni, amb en Mohammed, un company manresà migrant d'aquesta regió.

Situada relativament a prop de la zona fronterera entre Marroc i el Sàhara Occidental, Ifni fou cedida per l'Espanya franquista i colonial a Marroc el juny del 1969, precedida per la resolució 2072 de les Nacions Unides (1965) que insta a la descolonització d'Ifni i del Sàhara Occidental. Com sol ser habitual, s'obvià la realitat de la majoria de les habitants de la zona que se sentien i se senten sahrauís.

«Los marroquíes invadieron no solo con el ejército sino tambíen con miles de sus servidores que atacaron las casas de los aborígenes y los echaban por la fuerza e hicieron un montón de barbaridades. Mucha gente se asustó. Mataron a muchos. La mayoría intentó irse para El-Aaiún, o a los campamentos de refugiados. Otros escaparon a España. Pero muchos no tuvieron mas remedio que quedarse».

Amb l'ocupació, també es trepitjà la realitat cultural de la zona. «En la zona de Ifni, al ser fronteriza, los del norte hablan bereber, hablan amazig. Un amazig mezclado con el árabe. Hay otros que hablan el Hassanía, que es el dialecto árabe que se habla en el sud de Marruecos, el Sáhara y Mauritania. Y ahora no se habla ni esto ni lo otro. En las escuelas se habla el árabe clásico, pero quieras o no te cambian tu cultura. Nosotros tenemos nuestras costumbres que son diferentes que las marroquíes. Somos beduinos, nos gusta sentir y vivir la libertad, la vida nómada. Si la gente se viste con una darraha (una túnica), estas en el punto de mira. Las chicas en el instituto no las dejaban entrar con la Melfa (que es el pañuelo con el que se cubren las mujeres tradicionalmente usado para protegerse de la arena)».

L'ocupació marroquina vingué acompanyada de tot un període que encara perdura de desinversió, de corrupció i clientelisme que deixà en estat comatós els hospitals, les escoles, la zona portuària, les infraestructures.

Ifni és important geoestratègicament per què està situat a prop de les Illes Canàries i és el punt més pròxim portuari a Algèria des de l'Oceà Atlàntic.«La mayoría de los empresarios son marroquíes. Hay una burguesía saharaui, que está en el Ayuntamiento, en los negocios, en las empresas. Y los demás viven de la recogida de mariscos, trabajan de pescadores. No hay industria. También se exporta arena, el higo chumbo o el ahora muy conocido Árbol de Argan. Todos los árboles de Argan han sido incautados por el estado, que la gente puede recoger pero que el árbol es del estado. Los marroquíes se apropiaron de las tierras. Hay gente que lleva 80 o 90 años en un terreno y ahora dicen que no es suyo, por que perdieron los papeles de la propiedad durante la guerra del 1957. Y este tema va a provocar algo muy muy grave. La mayoría vive del ingreso de los familiares que viven en el extranjero o de la pesca».

"L'ocupació marroquina vingué acompanyada de tot un període que encara perdura de desinversió, de corrupció i clientelisme"

Tot i que a la zona del Sàhara Occidental sempre hi ha hagut un conflicte més latent, a Ifni (on hi havia hagut petites resistències) no fou fins al 2005 que ressorgiren amb força les mobilitzacions.

«En 2005 nos organizamos alrededor de lo que llamamos la Secretaría Local de Ifni y Ait-Baamran, con el objetivo de defender los derechos históricos de los ciudadanos y decir basta a la humiliación y marginación sistemàtica de la zona y su gente. Se plantó cara a las injusticias por primera vez desde hacía muchos. Organizamos una manifestación que resultó multitudinaria. Ya en 2007, intentaron atacarnos y callarnos, a base de represión, de ejército,... no hubo ninguna respuesta por parte del estado a parte de la policial. Y también lo probaron con sobarnos. Hubo una batalla que flipas y vieron que hay gente que no tiene nada que perder y no le gustan las bromas. Desde entonces, alrededor de este movimiento se han creado asociaciones de barrios, asociaciones de parados y de parados diplomados. Cada asociación y grupo hace sus manifestaciones apretando. En el 2008, la Secretaria Local hizo una concentración en la qué cerraron el puerto en la época de verano. Esa época, de allí sale la sardina, camiones i camiones de sardinas. Y todos los barcos que pescan son de gente del régimen. Fue el momento en que se sacó toda la rabia de la ciudad. En esta ocasión entraron 14.000 miembros del ejército, atacando de madrugada, destrozando las casas, pegando a todo el mundo, incluso a niños, violando a chicas,... no puedes imaginar lo que hacían. Y era una política de castigo general para todos. Se habla de 300 personas detenidas. Tu imaginate, un pobre, que no tiene nada, le entran y lo destrozan todo y ya se queda sin nada. Incluso se habla de 12 muertos. Pero no se han podido verificar por que la mayoría era gente que trabajan en el puerto y que no son de la ciudad. Hubo un compañero que estuvo detenido 6 meses por qué dijo que había muertos en el canal de Al-Jazeera.

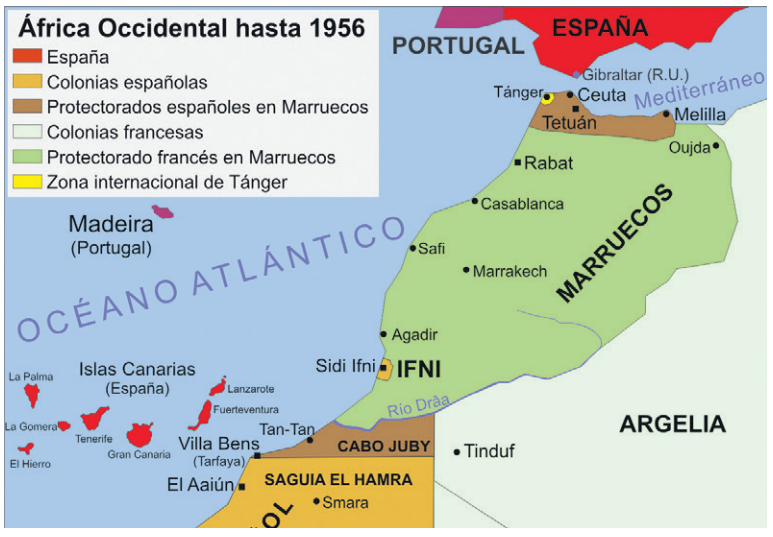

"Es como si hubiera un barril de petroleo encima de unas brasas. En cualquier momento puede estallar. La lucha es el único camino que nos queda"

Despues de 2008 en Ifni se cambió la morfología de la ciudad. La arquitectura que tenia muchos tintes ibéricos mutó hacia edificios que parecen cajas. Borraron Ifni y construyeron otra ciudad. Ahora parece una base militar. Incuso construyeron una residencia de la policía nueva en el corazón de la ciudad». També fóu el 2008 que s'obrí molt a prop d'allí la Base Militar dels EUA de Tan Tan.

«De todas estas luchas es que viene este nuevo movimiento que se llama Ifni, Memoria y Derechos que Marruecos no quiso legalizar, porque dice que atenta contra la integridad territorial. La Asociación lucha por defender los derechos históricos de la gente, de su tierra, de Ifni. Y también los derechos conseguidos como la nacionalización de la gente cuando entró España».

El 16 d'Agost del 2016 vuit membres de l'Associació entràren a l'antic Consulat Español d'Ifni, conegut com la Vagadoria, que estava abandonat.

«Pero la policía marroquí entró al edificio, los detuvo a los 8 con la acusación de que ocuparon un edificio de un país extranjero. La cónsul de España de Agadir dio la orden a la policía marroquí que desalojara el edificio. El argumento que tiene la policía marroquí es que esas 8 personas agredieron a la policía y por esta razón es que están todavía en la cárcel. Fueron condenados de un año de cárcel a un año y 4 meses. Y en la cárcel viven en una situación muy mala, entraron en huelga de hambre, sus familiares estan diariamente en una concentración al lado de este edificio, rodeados de policía. En condiciones muy malas. Y también tienen que viajar cada semana entre Ifni y Agadir donde están presos a casi 175 km y económicamente la mayoría son pobres en ingresos».

Davant l'actual situació d'atur i repressió, és que moltes veuen com a única solució demanar la nacionalitat espanyola, tot aprofitant el llegat colonial i la legislació que diu que qualsevol ciutadà que hagi viscut mes de 10 anys sota bandera espanyola se li concedirà la nacionalitat.

Amb tot, en Mohammed és taxatiu a l'hora de parlar de com veu la situació. «Es como si hubiera un barril de petroleo encima de unas brasas. En cualquier momento puede estallar. La lucha es el único camino que nos queda».

El último viaje de José Luis Facerías

José Luis Facerías

J. Busquets
Normandia, gener de 2017

Hablar de José Luis Facerías me es difícil, puesto que no tuve con él un trato personal directo. La primera vez que lo vi, fue una noche cuando pasaba la frontera con el grupo de Marcelino Massana, en el camino nos cruzamos con él y su grupo. Más tarde lo percibí en Toulouse, nos saludamos con un gesto, pero sin pararnos. La última vez fue en la base de Tartas, Osseja (Francia). Estaba preparando un grupo para bajar a España.

Lo que más me interesa es dilucidar algunos detalles de su último viaje y por ello me interesó en particular hablar de los dos compañeros que le acompañaban, Luis Agustín Vicente, alias el Metralla, y el italiano Goliardo Fiaschi. El primero lo conocí en el penal de Burgos en 1965. Supe entonces la acusación que recaía sobre él, le acusaban de haber delatado a Facerías, sin aportar desde luego ninguna prueba. Lo cual me parece una aberración por parte de quienes sostenían esta grave acusación.

En cuanto Goliardo Fiaschi, unos días antes de mi ingreso a Burgos, fue entregado, después de cumplir la condena de España, a las autoridades italianas, que había pedido su extradición para ser juzgado por una causa que tuviera pendiente en su país. En Italia estuvo preso en la prisión de San Giorgio di Luca, cerca de Carrara. Recuperó la libertad en 1974.

Face y sus dos compañeros que lo acompañaban, pasaron la frontera el 19 de agosto sin dificultad. «Durante el camino se produjeron varias disputas entre Facerías y Agustín por cuestiones de itinerario», pero el Facerías lo que buscaba ante todo la seguridad, y no cedió.

Antonio Téllez en su libro La guerrilla Urbana. Facerías, expone el viaje con mucha claridad dando el más ínfimo detalle sobre el recorrido, y dice:

«El día 22 de agosto llegaron a Sant Quirze de Besora. Era obligado pasar por delante del cuartel de la Guardia Civil. Todo el viaje lo habían hecho en el siguiente orden: Facerías, en vanguardia, Agustín, por deseo expreso, en el medio y Goliardo, naturalmente, cerrando la fila. Facerías, decidió, pues, que pasarían el pueblo en el mismo orden, pero con 10 minutos de intervalo entre cada uno. Cuando le tocó el turno a Agustín, éste se negó y tomó inmediatamente una decisión. Le dijo a Goliardo que comunicara a Facerías que él pensaba hacer el viaje en tren y que ya se encontrarían a Barcelona, en un punto convenido de antemano».

Agustín no respetó lo que habían acordado; al separarse de sus compañeros, los exponía, en caso de caer en manos de la policía, a un riesgo inútil. Obró de una manera irresponsable, que motivó el enfado de Face. Viajar en tren por los controles que había era bastante más peligroso que ir a pie.

«Facerías y Goliardo prosiguieron el viaje como estaba previsto, llegaron al Tibidabo el 27 de agosto y se alojaron en una cabaña chalet que se encontraba camuflada en aquella zona».

Agustín como había dicho, tomó el tren, tuvo algunos percances en el camino hasta que llegó a Sabadell, se alojó en la casa de un compañero, Emilio Tena Gorrito. En la madrugada del martes día 27 la policía irrumpía en dicho domicilio. Agustín en aquel momento estaba en el lavabo, saltó por una ventana que daba a un huerto, pero la policía había cercado la casa. El Metralla se rindió sin oponer resistencia.

«El 28 Facerías y Goliardo fueron a Barcelona. El primero dijo que no pensaba acudir a la cita convenida con Agustín. Debemos indicar aquí que la reconstitución de los últimos días de Facerías se fundamenta sobre todo, en las declaraciones del italiano Goliardo. El día 29 Facerías volvió de nuevo a Barcelona, Goliardo le acompañó un trecho para hacer al mismo tiempo el abastecimiento de agua. Eran las 19 h 30. Facerías comunicó a su amigo que pensaba regresar a medianoche a lo más tardar pero que si no regresaba, que Goliardo sólo le esperarse hasta el mediodía del día siguiente y que luego se marchara a Francia».

Cuando Goliardo regresaba a la cabaña, en la bifurcación del camino, seis hombres vestidos de paisano y armados con metralletas Sten le dieron el alto. Le preguntaron inmediatamente por su amigo, la cual Goliardo contestó que se había ido a Barcelona pero que no sabía donde.

El viernes 30 de agosto Facerías tenía por segunda vez una cita (no sabemos con quien) a las once de la mañana, casi en frente del manicomio de San Andrés. El lugar estaba repleto de policías, estratégicamente camuflados. Facerías tan pronto apareció en el lugar, fue acribillado a balazos por elementos de la brigada político social, que se había parapetado en las ventanas de los edificios más próximos, no tuvo tiempo ni tan siquiera de defenderse, había recibido varios impactos mortales, su muerte fue instantánea.

No creo que la cita pudo darla Agustín ni el italiano, ni tampoco Tena, todas las sospechas recaen a una cuarta o tal vez a una quinta persona que Facerías debía de contactar y nadie supo quien era. En cuanto la detención de Agustín se supone que la dio alguien de la familia de Tena, aunque él tal vez pudo muy bien haber dado la cabaña del Tibidabo, causando la caída de Goliardo.

Sabemos los procedimientos sofisticados que empleaba la brigada político social para hacer hablar a sus víctimas, seguro que no fue con mano blanda. Por supuesto en el caso hipotético que conociese el lugar donde se encontraba la cabaña, que tal vez desconocía.

Facerías, en ese viaje bajó a España en unas condiciones por lo que se desprende totalmente desorganizado, resaltaba a la vista que sus contactos del interior no eran fiables, además en el grupo había desavenencias y actitudes extrañas. El escenario no era el más propicio para trabajar con seguridad, saltaba a la vista que el ambiente no era acogedor.

Esta nefasta situación sobrevenía a consecuencia de la caída colectiva que hubo a finales de 1949, que fue el fin de la guerrilla. A partir de aquellos hechos el Comité de Defensa del Interior quedó totalmente desmantelado. Para reorganizar todo como estaba antes era una tarea complicada dado que los pocos que se salvaron de aquel desastre tenían miedo de seguir colaborando con los guerrilleros.

Además del mencionado desastre, había que adicionar otro no menos importante; la organización en el exilio no quiso seguir apoyando la lucha armada, por constatar que había perdido su militancia más joven. Y estimaba que la organización por si sola no podía derrumbar el régimen, y era obvio en estas condiciones de continuar.

La pérdida del Comité de Defensa del Interior tan necesario para los grupos volantes que venían de Francia, engendró inseguridad y dejó un vacío enorme. En estas circunstancias la lucha en el interior quedó extremadamente comprometida sin el apoyo de la organización. Continuar en estas condiciones era un suicidio, ese era el dilema que se cuestionaban algunos luchadores. ¿Valía la pena continuar? —Era el quid de la cuestión—.

Ramon Vila Capdevila, dio una respuesta contundente a esta cuestión «–si dejo de combatir- para mi será peor que un suicidio, prefiero morir luchando» Fue una decisión personal muy respetable que concordaba con la de Francisco Sabaté Llopart, José Luis Facerías, y unos pocos más. Añadiré que entre los irreductibles, en un contexto distinto, estaban los presos, aquellos que no se doblegaron en la cárcel, y que no se rindieron nunca, manteniendo intacta su genuina rebeldía.

Goliardo Fiaschi, nació i falleció en Carrara (Italia 1930/2000). No coincidí por unas semanas de haberle conocido en el penal de Burgos. Pero años más tarde, Antonio Téllez le envió mi libro autobiográfico Veinte años de prisión Los Anarquistas en las Cárceles de Franco. Goliardo me escribió, vivía en Carrara, su ciudad natal, donde había montado un «Circolo Culturale Anarchico». A partir de esta fecha empezamos a escribirnos, pero un par de años más tarde me notificó que tenía un cáncer y falleció unos meses después de esta maldita enfermedad. Este compañero tenía un amplio historial en Italia de resistente contra los ocupantes nazis alemanes. Se convirtió en una figura importante local del movimiento anarquista. En su funeral acudieron centenares de personas.

Luis Agustín Vicente, el Metralla

Nació a Lorca (Murcia) el 22 de enero de 1920. Salió en libertad del penal de Burgos y se quedó a vivir en Lorca su ciudad natal.

Agustín tenía un historial de luchador bastante repleto, entró en la guerrilla tan pronto terminó la guerra civil. Fue detenido en 1947, acusado de haber participado en varios ataques a mano armada y sabotajes. Se escapó, antes que se celebrara el juicio con otro, de Montjuic, desarmando a un guardián de prisiones amparándose de su pistola. La organización le ayudó a pasar a Francia y de allí se fue a Italia donde continuó desplegando actividades antifranquistas.

José Luis Facerías, itinerario de un Guerrillero

Facerías sufrió un drama familiar; mientras estaba luchando en el frente de Aragón perdió todo contacto con su compañera e hija, intentó localizarlas, vanamente, concluyó que habían muerto cuando la retirada camino a Francia por los bombardeos Junkers alemanes.

Cuando terminó la guerra estuvo en varios campos de concentración, más tarde en 1946 fue detenido, por asuntos de organización, en la cárcel Modelo de Barcelona, una vida azarosa en una época llena de incertidumbre y de inseguridad como era la España franquista.

Facerías se distinguió como un hombre de acción, aunque también era de organización, ocupó varios cargos en la clandestinidad, intervino activamente para que se volviera a publicar en 1945 Ruta, portavoz de las juventudes libertarias. Fue muy dinámico estando en el Comité de Defensa.

En 1947 formó su primer grupo guerrillero, sus acciones son ingeniosas y espectaculares. Algunos golpes económicos de Facerías se distinguen por conllevar el escándalo, como el caso del «Meublé de Pedralbes» un cuchitril de lujo de corrupción y prostitución de menores, suceso que fue muy comentado cuando se supo públicamente algunos nombres de la alta burguesía que se encontraba allí, el escándalo estaba más que asegurado, es lo que perseguía Facerías. El asunto se expandió rápidamente por toda Barcelona, yendo de boca en boca.

Con la muerte de José Luis Facerías, el Movimiento Libertario perdió una de sus figuras más emblemáticas de la resistencia en Cataluña. Fue cobardemente asesinado, cuando tenía 37 años de edad, por una banda de pistoleros mercenarios, pero su recuerdo perdurará como un resistente anarquista que se destacó por su intrepidez y honradez.

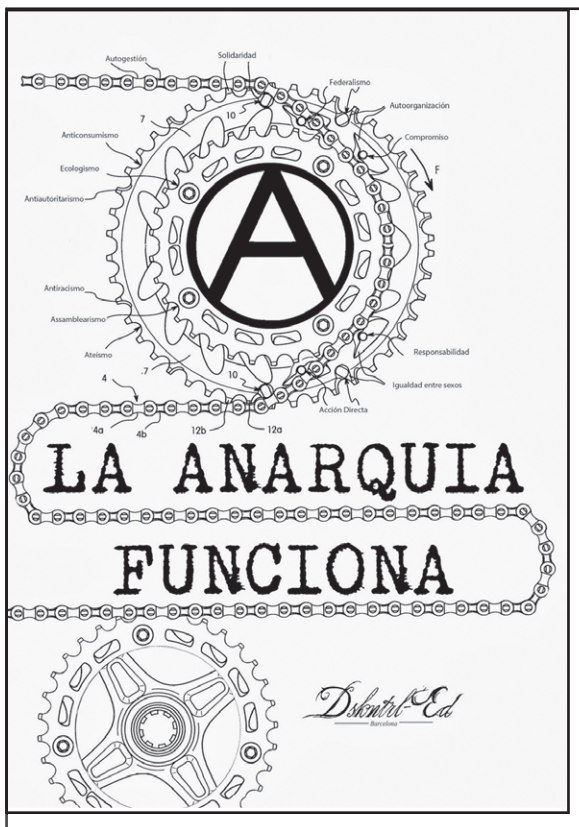

La anarquía funciona

Peter Gelderloos
Editorial Descontrol
Barcelona, 2014

M.

Berguedà, gener de 2017

Encara que és més fàcil que al voltant de la taula es parli del «Procés» o d'altres històries, imaginem que s'arriba a parlar de l'anarquia, l'anarquisme, els anarquistes. Es posaran de seguida sobre la taula un arsenal de tòpics i idees preconcebudes, i sobretot un gran desconeixement que presenta una imatge molt distorsionada de les nostres idees. Quasi com una resposta a tot aquest bombardeig, La anarquía funciona presenta respostes i plantejaments entorn als principals temes i dubtes que pot despertar l'anarquisme; a vegades (no tot és respondre tietes i cunyats), fins i tot pels mateixos anarquistes.

Ja en les primeres pàgines ens topem amb el mantra que «L'anarquia mai funcionaria» i qüestions que apunten a «la naturalesa humana». La política sovint es parapeta rere una suposada objectivitat i mirada científica (sic), com si no fos pura ideologia! No són les persones egoistes per naturalesa? No és la gent competitiva per naturalesa? Els éssers humans no han estat sempre patriarcals? No són naturals la dominació i l'autoritat? Aquestes i altres preguntes desfilen per les primeres pàgines del llibre. És que l'anarquisme va contra natura?

Posteriorment, es tracten qüestions d'economia, de presa de decisions, de medi ambient, del crim (els anarquistes diuen estar contra presons i policia! Qui ens protegirà?!)... I finalment, es tracten diferents aspectes arran de la revolució, dels conflictes interterritorials, del futur (en cas d'existir una societat anarquista, pot subsistir? No reapareixerà l'Estat?)...

El llibre és ple de referències de societats anarquistes o antiautoritàries, de diferents processos, etc. Hi ha molta història i molta antropologia, però des d'una mirada amena, responent a preguntes i dubtes concrets i comuns... I deixa clar que l'anarquia funciona quan fem que funcioni. I que ha funcionat, segueix funcionant i pot seguir-ho fent.

Escrit el 2008, el llibre ha estat publicat en castellà per l'editorial Descontrol uns anys més tard, i ja n'han fet almenys tres edicions.

Mr Robot

M.

Berguedà, gener de 2017

«El que estic a punt de dir-te és top secret, una conspiració més gran que tots nosaltres, aquí a fora hi ha un poderós grup de persones que governen el món en secret. Són uns paios que ningú coneix, són uns paios invisibles. L'u per cent que està per sobre de l'u per cent dels que juguen a ser déu sense permís. I tinc la impressió que ara m'estan seguint.»

Així comença Mr Robot, amb la veu en off que ens interpel·la. El personatge protagonista, Elliot —un gran Rami Malek—, passeja per la ciutat, sent veus, es sent perseguit. Les mans a la butxaca de la dessuadora negra amb caputxa, la cara esblanqueïda, els ulls sobresortits. Les pors, la paranoia, les veus, les addiccions. Enmig d'un thriller que ens despista -polític, psicològic- ens passa pel davant el món tal i com el coneixem: hi xoquen utopies i distopies, la sordidesa del present del capitalisme, del consumisme i de la hiperconnectivitat; de l'individualisme i de la incomunicació; de les pors, les angoixes... i la religió, l'autoajuda, les drogues...; i les malalties mentals.

A Mr Robot hi ressonen V de Vendetta (homenatjada en una màscara grotesca que, en aquest cas, ridiculitza el personatge icona del Monopoly), Matrix, El Club de la lluita, Millennium (Elliot ens recorda tant la Lisbeth Salander!), i més enllà del cinema i la literatura, és clar, els activistes d'Anonymus.

Elliot és hacker i utilitza aquesta eina. I si es pogués fer una revolució amb un hackeig? Què passaria si desapareguessin les dades dels crèdits, si els deutes desapareguessin? Mr Robot tempta Elliot fent-li cinc cèntims d'economia i apel·lant a la seva ànima antisistema: «Els diners deixen de ser reals quan s'abandona el patró or; es tornen virtuals. Software. El sistema operatiu del nostre món. I Elliot, estem a punt de desmantellar aquesta realitat virtual. Pensa-hi.» Un atac a la central de dades, formatant tots els servidors, còpies de seguretat incloses; això ho esborraria tot. Tot el deute que tenim! I exaltat per Mr Robot, F-Society es disposa a fer-ho. Però... quina mena de revolució és aquesta? Un simple hackeig? En una societat malalta, desestructurada, individualista?

«A vegades somio salvar el món, salvar a tothom de la mà invisible que ens controla cada dia sense que ni ho sapiguem...» (Elliot)

«I si tot això desaparegués? La ciutat, els diners, tot això?» (Darlene)

Anarchy

Societat Doctor Alonso
A l'Antic Teatre de Barcelona
Barcelona, 2017

Lola de Bellesguard

Montclar, febrer de 2017

Així de simple i així de complex: anarquia. Semolina Tomic conjuntament amb la Societat Doctor Alonso ens porten de viatge cap a l'anarquia. I, tot just, al sortir de l'Antic Teatre de Barcelona vaig pensar que una mica menys de Catalunya en Miniatura o Camp del Barça i un xic més d'"Anarchy" aniria molt bé a les escoles i instituts d'aquest coi de país on, fins i tot, les manifestacions s'han convertit en un exemple de maleït civisme. Somiar és gratis o val 10€ que és el que costa aquest passatge teatral —al cor de Barcelona, a tocar del Palau de la Música— per veure la bestiesa que pareix la seva intèrpret sobre l'escenari.

"Anarchy" és una peça compacte. De fet, des de "Només són dones" no veia res amb tanta força i estètica cruesa. Això sí, hi ha dues parts ben diferenciades, la primera seqüència és una introducció a l'anarquia a casa nostra —infinitament més pedagògica que qualsevol classe d'història— impartida per una jove punk de la Iugoslàvia de Tito. A la segona part, et poses el cinturó i ve la fera. Semolina s'aixeca i ens descobreix ja no un discurs aprés als llibres d'història proscrits, si no que comença a parlar de la seva pròpia vivència de l'anarquia. Veu i cos. S'obre el ventall i apareixen a escena les anarquies més salvatges vinculades a diferents expressions culturals —especialment la música punk i el hardcore dels 80 i 90's—, on s'esbossa també la importància del compromís, de l'acció conscient com a detonant del canvi i del dolor de la pèrdua.

"Anarchy" és una obra que sota una mirada superficial pot tenir una lectura simplista, que pari atenció bàsicament a la posada en escena provocativa que ens regala Semolina. "Anarchy" és una "punkarrada" i de les grosses, sense cap mena de dubte. Però si et grates, no massa, el cervell; t'adonaràs d'una complexitat escènica i argumental que fa caure de cul a terra: el perquè d'una lliçó d'història bocaterrosa, l'exhibició física d'un cos fora de tota normativa i la seva aparent decadència, la imperativa necessitat d'evasió, l'equilibri acústic entre una massa d'espectadors armats i una performer a pèl, la nítida metàfora entre el caos tan necessari i la màxima expressió de l'ordre que pregona, qui si no, el nostre vell estimat i atrotinat anarquisme.

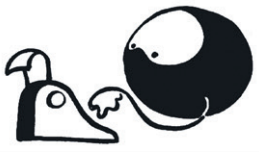

Vols col·laborar amb nosaltres?

Si vols escriure articles, col·laborar amb la revista o anunciar-te pots contactar-nos a:
info@pesolnegre.info o a través de Twitter a @elpesolnegre

PARLEM AMB…
Julio Rubio

Chun choie
Manresa-Madrid, desembre de 2016

Hablamos con Julio Rubio, del barrio de la Hortaleza de Madrid, sobre dos de sus principales pasiones: el boxeo y la relación con chavales y adolescentes de barrios populares. Autor del libro *Décimocuarto asalto* es también el presentador del programa *Los sonidos de mi barrio* de Radio Enlace

¿De dónde sale la idea de montar un gimnasio?

No es un gimnasio, es más, siempre les digo a los monitores y chavalxs que «esto no es un gimnasio, es un espacio asociativo», es un matiz muy importante. Siempre hemos corrido el riesgo de convertirnos en gimnasio y nunca he querido, un gimnasio es un espacio para hacer deporte, nuestro espacio asociativo es un lugar para encontrarnos con la chavalada y detectar sus necesidades reales, y usamos el deporte como excusa.
En realidad no surge la idea de montar esto, sino que poco a poco las necesidades de los chavales y chavalas nos llevan a esto. Empezamos hace 9 años con unas plazas en gimnasios, luego comenzamos a dar clases en un ateneo… y al final acabamos en este espacio asociativo de la UVA porque reunía las condiciones perfectas para dar clases de boxeo; ventilación, amplitud, localización, etc.

Algunas dirán que a los chavales que ya han vivido en situaciones de violencia, solo falta que les des herramientas marciales para usarlas después.

Ese es el clásico, y la paradoja, pues los chavales que entrenan de forma regular y enganchan comienzan a no pegarse, evitar los conflictos, se hacen más estables, canalizan la rabia.
Hago un trato con ellos cuando entran por primera vez a las clases: «Yo os enseño boxeo y vosotros no os peleáis en la calle».
Si yo me entero que el chaval se ha peleado hablo con él, ponemos ese conflicto encima de la mesa y lo tratamos.
Uno de los grandes problemas de la violencia es que se intenta ocultar, en vez de tratarla, se oculta con la cárcel, con las expulsiones, en los centros de menores... pero nunca la tratamos como sociedad.
Yo siempre intento tratarla y ponerla encima de la mesa, y comprender los motivos que el niño, la niña tienen para estar violentos. Una de las paradojas del boxeo es que para boxear bien tienes que controlar tu furia, si no controlas tu furia acabas envistiendo como un toro a lo loco, sin sentido, y acabas perdiendo.
Siempre les digo a lxs chicxs; ¿Tú qué quieres ser? ¿Toro o torero? El toro está enfurecido y no piensa lo que hace, el torero está relajado y es astuto, es quien domina la situación. «Quién te enfada te domina» decía Buda
Los chavales acaban tarde o temprano interiorizando esto y comienzan a controlar esa furia, a controlar y manejar esa violencia, aprender a relajarse.

Des de los grandes medios de comunicación hay una gran criminalización, sensacionalista y pomposa, que habla de bandas latinas, ni-ni's y demás. ¿Qué dices tú de todo esto?

No creo que haya que tomar en serio a los grandes medios de comunicación, porque el problema de los medios de comunicación no es lo que dicen, es el caso que les hacemos.

Los ambientes de gimnasio suelen ser hipermasculinizados. ¿Intentas romper también con este cliché?

Como decía antes somos una asociación, no un gimnasio, por lo que los fines no tienen nada que ver. A nosotrxs nos interesa la pedagogía, en este aspecto la introducción de las chicas en las clases, los espacios, es ya una obsesión para mí, hasta nuestro logo hemos puesto una chica boxeadora. Siempre estoy animándolas a que se vengan a clases, hablo mucho con los chavales que cuando venga una chica no tienen que intentar ligarla, ni se tiene que sentir intimidada por tantos chicos, una monitora de boxeo ha hecho un grupo de wasap para las chicas y animarlas y quedar… con «La Escuela de boxeo la Fabrika» donde tenemos el nivel 3 una chica nos da clases y los chicos van viendo que la mujer no es ese trozo de carne que sale en bañador y tacones levantando un numero en los asaltos, sino que es deportista y entrenadora y persona y no un objeto sexual, no es un florero.
Para mí esta es una de las prioridades del proyecto.

Imagino que tu acompañamiento no se limita al ratito que andas entrenando...

Exacto, es más, los chavales con más problemas acuden un día, o asoman la cabeza, eso me permite conocerles para luego acompañarles en sus problemas y en su vida real; cárceles, calle, comisarías, conflictos… todo fuera del espacio asociativo. El boxeo solo es la excusa para encontrarnos y luego… lo que venga. Yo estoy para adaptarme a sus necesidades, no para que ellos se adapten a mis necesidades de boxeador, entrenador, deportista...

Doy clases en un Ateneu Anarquista de un barrio popular, en el que solamente participan compañeros y compañeras. ¿Cómo has conseguido abrirlo al barrio?

El primer día que nos reunimos en el ateneo anarquista de mi barrio fui muy claro con los compañeros y compañeras; «aquí van a venir chavales machistas, algunos que cortan las orejas a sus perros y los usan para peleas, otros con la bandera de España, otros que han pegado a sus novias, unos evangélicos… ¿¿Estamos preparados para esto??»
Todxs me dijeron; «Si si, Julio, queremos abrirnos al barrio».
Pues a los dos días conflicto. Los ateneos anarquistas no suelen estar preparados para abrirse al barrio ¿¿Cómo va abrirse un ateneo anarquista a un chavalillo neonazi?? Ellos ven a un neonazi, yo veo a un chavalillo, esa es la diferencia.
Igual que un chaval es expulsado de la escuela por su actitud (echan el problema a la calle) los ateneos anarquistas suelen hacer lo mismo. Yo acepto a todo el mundo, y cuando surja el problema lo tratamos, no expulso a nadie. Entre otras cosas porque mis chavales han sido expulsados de todos lados, si yo hago lo mismo me convierto en uno más.

En el barrio dónde vivo, últimamente veo situaciones que creo que no se veían des del drama de la heroína. Niños esnifando cola, cosas que te rompen el corazón. No sé si has notado un cambio en los últimos años en tu zona

Si, en nuestro barrio hay chavales de entre 10 y 18 años durmiendo en el parque, con disolvente, en situaciones de calle. Es más en estos últimos meses se han paralizado mucho los proyectos porque estamos dedicando muchas energías a estos chicos. Cuando un niño tiene hipotermia de dormir en la calle, el boxeo pasa a un segundo plano.

¿Ha habido grandes boxeadores que han salido de un barrio popular? ¿Tienes algún referente concreto?

No. Porque no considero que salir de un barrio popular sea un éxito en sí mismo. Salir de mi barrio para llegar a las Vegas, no sé qué

jungla es peor. Muchas veces el mundo al que llegan los boxeadores que alcanzan la fama es mucho más cruel que el mundo que han dejado.
Qué maravilla si Mike Tyson no hubiese alcanzado la fama y hubiese sido un mediocre, seguramente hubiese sido mucho más feliz. Si Urtain se hubiese quedado en su pueblo, en las montañas de Euskadi cortando leña, en la vida del campo… seguramente hubiese sido más feliz, pues acabó suicidándose, alcohólico, solo...
Sobrevaloramos el mundo del «éxito» y minusvaloramos la vida sencilla.

Estudiaste Educación Social. ¿Qué te pareció la carrera?

Una estafa igual o peor que el tarot de la pitonisa Lola. Solo sirve para tener esa «placa» como si fueses un policía social que te permiten la entrada en cárceles, algún centro, intervenir, legitimarte ante la policía…
Como decía Enrique de Castro, la educación social surgió porque la policía no podía entrar en los domicilios privados. Ahora a través de los servicios sociales sí pueden hacerlo.
No te enseñan pedagogía, te enseñan la burocracia; plan, proyecto, programa, objetivos generales, objetivos específicos, plan a medio plazo…
Todos los monitores y monitoras del proyecto de boxeo son chavales mayores con mucha calle, no con mucha universidad. Para mi funcionan muchísimo mejor, tienen mucho más sentido común.

En el libro "Décimocuarto asalto", pones verde a distintas ONG's e instituciones que trabajan con menores.

Si, los niños y las niñas son usados para alimentar la industria de lo social. No me gusta meter a todas las ONGs en el mismo saco, hay organizaciones que responden bien. Pero se ha generado un negocio donde la caridad es un producto que se compra y se vende con la carita de un niño pobre como estrategia publicitaria. Se ha creado un mercado, en un sistema capitalista todo se convierte en mercancía.
El niño pobre es mercancía en el mercado de la caridad de las ONGs. Y cuando crecer lo es de los grandes medios de comunicación; "Hermano Mayor", "Policías en acción", el telediario hablando de pandillas… son productos o para la caridad o para el morbo-espectáculo.

¿Te parece que se pueden cambiar las cosas desde las instituciones?

Si los que están dentro de las Instituciones se convierten en nuestros topos, informantes, tentáculos… entonces sí.
Nosotros nos organizamos al margen de las Instituciones, de la legalidad, de las doctrinas de la universidad… ¡¡somos bandidos de lo social!! Y creamos organizaciones que lo único que queremos de los trabajadores de las Instituciones es eso… que nos colaboren.

¿Qué opinas del autodenominado gobierno del cambio de Madrid?

En Hortaleza, mi barrio, el ayuntamiento de Madrid tiene en su parque (que lo gestionan ellxs) a niños desde 10 años viviendo y durmiendo allí, en condiciones infrahumanas, como los niños de la calle de Tanger, Medellín... Y cuando un niño se te mete en casa solo tienes dos alternativas; o llevarles ante su tutor (la comunidad de Madrid) o acogerles, no hay más. Pues el ayuntamiento no hace ni una cosa ni la otra. Peor, no solo no les lleva ante su tutor asumiendo así que van a vivir en el parque y en la calle, sino que encima les roba sus propiedades; las mantas, la ropa, la comida… a través de la policía municipal. Puedo entender que Ahoramadrid no controle a la policía, porque esta Institución es la que es, ¿pero tampoco controla al servicio de limpiezas que entra a tirarles las cosas de la mano de la policía? Y después de esto sacan comunicados desde la junta del distrito (Ahoramadrid) diciendo que todo va bien, que la policía les lleva ante su tutor, que están haciendo muchas cosas…
La verdad, con Ahoramadrid muy mal.